

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΣΥΝΑΦΟΜΗ

ΔΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΟΥ 50

ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΗΡΟΤΕΑ

Έκαστον φύλλον τιμάται
λεπτά 20

Εν Ελλάδι . . . Δρ. 10
Εν τη Αλλοδαπή Φρ. χρ. 12

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΕΚΔΙΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Η Εικοστή πρώτη Μαΐου εν Επτανήσῳ, υπό Ιωάννου Μ. Δαμβέργη.
- Εβδομάς κοινωνική και φιλολογική.
- Δύο Καλήριαι: Ιωάννης και Δημήτριος, ιστορική διμιάς, υπό Β. Ψιλάκη (τίλος).
- Ασκήσις Ουδέστερ. Φιλελληνική πικροκόμη, (τίλος) υπό Γ. Δ. Κ.
- Ασκασιτική δρεξίς, διήγημα εκ του Αγγλικού υπό Η. Ν. Σαβακαπούλου.
- Τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ ἀρχαίου Κρείττῳ. Αὐτοῦ τοῦ ἡμεῖς τὴν ἀπὸ τῆς Ἀγγλίας.
- Ἡ περὶ αἰσῆς τοῦ Κόλβου. — Ἐπιστολὴς τοῦ Οὐδέστερ. — Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Ἀδριανού. — Ἰστορικὰ ἔργα.
- Ποταμάκι. Ἡσυχία φιλολογία. (Μόδοι Κράτωρ), υπό Π. Α. Αἰσίου.
- Ο Συναγματάρχης Εβέρδος, μικρὸν μυθιστόρημα. Jules Sandaυ (τίλος).
- Τὸ ἀνάστημα καὶ τὰ ἠθροῦσις, υπό Γεωργίου Αδριανου.
- Εἰδήσεις τῆς Ἑλλάδος. Ἐγγόρια — Ἐρωτικὰ — Φιλοσοφικὰ — Ἀλλοτεχνία κ.τ.λ.
- Ἡμεῖς τὰ Τροῦ.
- Καὶ βιβλία.

Η ΕΙΚΟΣΤΗ ΠΡΩΤΗ ΜΑΪΟΥ ΕΝ ΕΠΤΑΝΗΣΩΙ

— Βλέπετε τὰ λευκά εκείνα σημεῖα πέραν πρὸς δυσμᾶς; εἶπε αἱ ἀγκάλαι τῶν θυγατέρων μου τεινόμεναι πρὸς με. Ἴδετε, πλησιάζουσιν. Ἐλθετε, ἔλθετε τέλος πάντων.

Ἀκούουσι τὰ κύματα τὴν φωνὴν τῆς μητρὸς, συγκινοῦνται καὶ σπυδουοῦσιν ἐπὶ μᾶλλον. Οἱμοι! δὲν εἶνε λοιπὸν αἱ θυγατέρες μου αἱ προσφιλεῖς; Δὲν με ἀκούουσι, δὲν με ἀναγνώριζουσιν, δὲν με ἀγαπᾶσιν πλέον;

— Αἱ θυγατέρες σου εἶνε ἐκεῖ καὶ σπαρσένται εἰς τὸ ἀκουσμα τῆς φωνῆς σου. Ἀλλὰ βαρβαταὶ ἀλύσεις τὰς κρατοῦσι δεσμίας μακρὰν σου. Αἱ χεῖρες τῶν, ἀφ' οὗ μᾶτῃν ἐπάλασαν ἵνα θρασυαί τὰς ἀλύσεις, ὑψώθησαν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἀναμένουσιν ἤδη τὴν περιπόθητον ἑνώσιν.

— Θεέ μου, εἶπε τότε ἡ μήτηρ ἀναβλέψασα πρὸς τὸν οὐρανόν. Ἐπὶ πολλοὺς μαύρους χρόνους ἤμην δούλη τῆς Ἀνατολῆς, καὶ ὅτε ἀνηγέρθην, εὗρον τὰς θυγατέρας μου ταύτας δούλας τῆς Δύσεως. Σταυρὸς φυλάσσει τὰ στήθη τῶν, ἀλλὰ δὲν εἶνε ὁ σταυρὸς τῆς σημαίας μου. Δακρυὰ σπινθηροβολοῦσιν ἐπὶ τῶν ὀμμάτων τῶν, ἀλλὰ δὲν εἶνε χαρὰς δακρυὰ. Ἡ ἀβραμὸι φέρει τοὺς στεναγμούς τῶν καὶ τὰ κύματα ἐπαναλαμβάνουσιν εἰς τὰς ἀκτᾶς μου τὸ πένθιμον ἄσμα, ἕπερ' ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τῶν ἐδιδέχθησαν.

Ἀπῶδος μοι, ὦ Θεέ, τὰς θυγατέρας μου.

Ἐπὶ τέσσαρας περίπου δεκάδας ἐτῶν ὁ ποιητὴς δὲν θά ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ

σκήνην τραγικωτέραν ἐκείνης, ἢν παρίστα ἡ Ἑλλάς καλοῦσα καὶ μὴ δυναμένη νὰ ἐναγκαλισθῇ τὰς παρ' αὐτὴν ἱσταμένας ἑπτὰ θυγατέρας τῆς ἐκείνης, ἢν παρίστα ἡ Ἐπτανήσος, συστρεφομένη ἐναγωνίως ἐντὸς τῶν δεσμῶν τῆς καὶ μὴ δυναμένη νὰ ριθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς. Αἱ ἀκταὶ ἀντελαλοῦν τοὺς γόους τῶν κωχουμένων, καὶ ἡ στενὴ θάλασσα, ἥτις τὰς ἐχώριεν, ἦτο μεστότοιον μεταξὺ φωτός, ὅπερ δὲν ἠδύνατο νὰ διαδώσῃ ἡ μὲν, καὶ σκότους, ὅπερ ἠδύνατο νὰ διασκεδάσωσιν ἐκείναι. Μάτῃν λαμπρὰ μετώρα ὡς πύραυλοι ἀνυψοῦντο τῆς Ἐπτανήσου οἱ μάρτυρες. Μάτῃν ἡ Ἐλευθερία τῆς μητρὸς ἐνέπνεε τὰς θυγατέρας.

Αὗται ἐσπαρσέντο μόνον εἰς τὸ ἀκουσμα τῆς γλυκαῖας μητρικῆς φωνῆς, καὶ μόνον αἱ χεῖρες τοῦ Θεοῦ εἶχον τὴν δύναμιν νὰ ἀποδώσωσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰς ἐπί τῆς νήσου, εἰς τὰ τέκνα τὴν μητέρα τῶν.

Ἄλλ' ὁ θεὸς τῶν Δούλων ἐνίκησε πάντοτε καὶ ἀπεδείχθη ἰσχυρότερος τοῦ θεοῦ τῶν Τυράνων. Τοῦτο εἶνε τὸ συμβολὸν σου, ὦ Ἐλευθερά μητῆρ τῶν δούλων τέκνων, τοῦτο ἔστω τὸ συμβολὸν σας, δούλα τέκνα τῆς Ἐλευθερᾶς μητρὸς.

Καὶ ἀνέτειλεν ἡ 21 Μαΐου τοῦ 1864.

Τίς θὰ περιγράψῃ τὸν ἐνθουσιασμόν, ὅστις ἔδιδε πτερὰ καὶ τὴν συγκίνησιν, ἥτις συνετάρασσε καὶ ἐξώχου τὰ στήθη τῶν Ἰονίων κατὰ τὴν θεοπεμπτον ἐκείνην ἡμέραν;

*
Ἐπισκοπήσωμεν τὰ συμβάντα ἐν τῇ πρωτευούσῃ τῶν νήσων ἀπὸ τῶν ἐρειπίων τοῦ φρουρίου, ὅπερ ὁ προστάτης Τύραννος κατηδάφισε πρὶν ἐγκαταλείψῃ εἰς τὴν κυριότητα τοῦ δι' ἀγγλικὰς ἀνεχαιράντων αὐτό. Εἶνε αἱ παραμοναὶ ἐτι. Ζητακρυαγαὶ μεταδίδουσι πανταχοῦ χαρμᾶσιν εἰδήσιν. Ἐρχεται, φθάνει ἡ Πάραλος! Ζήτω ἡ Ἐνώσις, ζήτω ὁ Βασιλεὺς! Τί ἔφερον ἡ Πάραλος; Ἐφερε τὸν Ζαῖρην ἀποστελλόμενον νὰ παραλάβῃ τὰς θυγατέρας τῆς Ἑλλάδος. Ἡ λέμβος τοῦ Ἀρμοστοῦ τὸν παραλαμβάνει. Τὰ τηκεβόλα βροντοῦσιν, αἱ μουσικαὶ ἀνακροῦσιν τὸν Ἑλληνικὸν ὕμνον. Ἄλλ' αἱ ζητωκραυγαὶ τοῦ Ἐλευθερουμένου λαοῦ ἀκούονται ἰσχυρότεροι τοῦ κρότου τῶν τηκεβόλων, γλυκύτεροι τῆς ἀρμονίας τῆς μουσικῆς.

Ἐν τῇ παλατίῳ τῶν Ἁγίων Μιχαήλ καὶ Γεωργίου, παρόντων τῶν προξένων, τῶν ἀνωτέρων ἀρχῶν τοῦ Κράτους καὶ τῶν ἀξιωματικῶν τῆς Α. Βρετανικῆς Μεγαλειότητος, ὁ Ἀρμοστὴς συνομιλοῦσε μετὰ τοῦ Ζαῖρη τοῦ πρώτου κολίτου τῆς παραδόσεως. Ἀμέσως προκηρᾶσσεταί, ὅτι μετὰ τινὰς ἡμέρας πᾶσαι ἡ προστάσια

τῆς Ἀγγλίας καὶ ὁ Ἀρμοστὴς κατέρχεται τῶν βαθμίδων τοῦ θρόνου, ἵνα ἀποχαιρετίσῃ τὸν Ἐπτανήσιον λαόν. Οὐδέποτε ἀποχαιρετισμὸς ἐγένετο... Ἐγκαρδιώτερος. Τοσοῦτον ἠγάλλοντο οἱ ἀκούοντες, ὅστε—ὡς ἔγραφεν ὁ λονδίνεος Χρόνος— «ἡ Ἀγγλία κατέστη τὴν ἡμέραν ἐκείνην, κατέστη... δημοτικὴ».

Ὁ λαὸς ἀνευφημεῖ καὶ μετὰ κἀκέντροχρῶς μεδιόματος οἱ ἀποκεκρηγμένοι προστάται ψιθυρίζουσιν: «Ἐβθε νὰ μὴ διαφευθῶσιν αἱ ἐλπίδες τῶν.»

*
Ὁ ἐρικλῆς διαλύεται καὶ τὰ στήθη ἀναπνεύουσιν εὐκολώτερον. Εἶνε ἡ παραμονὴ τῆς μεγάλης ἡμέρας. Ἴδου, ἐπιβιβάζεται ὁ Ἀγγλικὸς στρατός. Εἶνε λαὸς οὗτος, καὶ οὐχὶ ἡ ἐπίσημος Ἀγγλία. Καὶ κράζει συγκεινημένος ἐπίσης: Ζήτω ἡ Ἐνώσις! Ἀλλὰ τὸ αἶμα δὲν γίνεται νερόν, καὶ ἡ ἐγκάρδιος αὐτῆ ἐκδήλωσις ἡ ἐξερχομένη ἀπὸ στήθων εὐγενῶν, οὐδαμίαν ἐπίσκει ἀπήχησιν παρὰ τοῖς Κερκυραίοις.

Ἴδου καὶ ἄλλη αἰτία ἀρήτων συγκινήσεων προσορμίζεται ἡ Πατρίς κομίζουσα τὸν ἔθνικόν στρατόν. Τὰ πλήθη συρρέουσιν εἰς τὰ τείχη χαιρετίζοντα καὶ ἀντιχαιρετίζόμενα. Οἱ Βρεττανοὶ στρατιῶται αἰσθάνονται καὶ οὗτοι ῥίγος συγκινήσεως. Σπυδουοῦσιν, ἀνέρχονται ἐπὶ τοῦ ἀκροπόλιου, καταριλοῦσι τοὺς Ἕλληνας στρατιῶτας. Ἢδῃ ἡ νύξ πλησιάζει. ἡ τελευταία νύξ τῆς δουλείας. Φῶτα καὶ πυρὰ πανταχοῦ διαλύουσι τὴν ἐσπερίαν σκιάν εἰς ἐκάστην δ' ἀντήχησιν τοῦ Ἑλληνικοῦ ὕμνου, ὃν ἡ ἐπὶ τῆς Πατρίδος μουσικὴ ἀνακροῦει, φωναὶ εὐτυχίας καὶ εὐλογιῶν ἐξικνοῦνται μέχρις οὐρανοῦ.

*
Καὶ ἀνέτειλεν ἡ μεγάλη ἡμέρα. Αἰῶνας τὴν εἶχον ὄνειροπολήσῃ καὶ γενεαὶ πολλαὶ τὴν ἐπόθησαν διακαῶς. Χάριν ταύτης αἶμα ἐπτανήσιον ὡς χειμάρρος ἔρρευσε καὶ ἀγγόναι ἐλειτούργησαν καὶ μητέρες ἐμαυροφόρησαν, καὶ τέκνα κατέστησαν ὀφρανα. Χάριν ταύτης καὶ Μούσαι ἐκλάθησαν, καὶ ποιηταὶ ἐστέναξαν καὶ πατέρες κατηράσθησαν τὰ τέκνα τῶν καὶ ἀδελφοὶ ἐμίσησαν τοὺς ἀδελφούς τῶν.

Ἀνέτειλεν ἡ ἡμέρα τῆς ἐνώσεως. Χιλιάδες κατέρχονται ἀπὸ τῶν ἀπωτάτων κωμῶν, ἵνα ἴδωσι τὴν ἀνύψωσιν τῆς ἔθνικῆς σημαίας. Τὴν Πατρίδα κυκλοῦσι δαφνοκόμητοι αἱ λέμβοι τοῦ Μανδουκίου. Τὸ τελευταῖον ἄγγλικὸν τάγμα ἐπιβιβάζεται ἐν φρικῶδη σιγῇ. Εἶνε ἤδη ἡ 11 1/2 π. μ.

Times.

Ο άπεσταλμένος και οι άρχαι πορευονται προς το παλάτιον και ο σερ Στόρξ, ο τελευταίος των άρμοστών, προσφωνεί το πλήθος Ιταλιστή και εχεται πάλιν αγαθόν εις την Ελλάδα. Δάκρυα ρέουσι τότε — Δάκρυα προκοδείλου σημειοί άδιάλλακτος τις χρονογράφος — Σημαίνει τέλος ή μεσημβρία. Τά βλέματα πάντων στρέφονται προς τό κατεριπωθέν Βίλον, όπου κυματίζει έτι ή αγέρωχος σημαία της προστασίας. Δέν ζών, δέν άνέπνεον, δέν ήκουον πλέον οι Ιόνιοι! έβλεπον μόνον. Έβλεπον τον ίστων εκείνον, την σημαίαν και ήρωϊών. Δύο στιγμάς έτι άν παραταθή ή προσδοκία, θα πάθωσιν...

Τέλος! Όλα τά όμματα δακρύουσιν. Όλοι συνταράσσονται, όλοφυρμοί ακούονται, στεναγμοί, φωνάί χαράς άναρθροί. Η Άγγλική σημαία κατέρχεται βραδέως: Άλλά ταχέως λοιπόν!... εινε στιγμή άτελειώτου αύτά!... Και ίδου προκύπτει, άνέρχεται, έκτυλίσσεται, κυματίζει ή κυανόλευκος! Μόνον δούλοι, μόνον πάσχοντες, δύνανται νά ένοήσωσι τί αισθάνονται τήν στιγμήν ταύτην οι έλευθερούμενοι. Δέν εινε Ιόνιοι πλέον, εινε Έλληνες! Δέν υπάρχει πλέον διάκρισις φύλου, τάξεως, ηλικίας, γένους. Οι πάντες εκρήγνυνται εις άπερίγραπτόν παραφοράν περιπτύσσονται άλλήλους, άντασπάζονται, συνωθούνται. Άλλοι, ένόμιζες, ότι παρεφρόνησαν, άλλοι έγονυπέτουν και προσηύχοντο. Άλλοι έπιπτον χαμάκι και κατησπάζοντο τήν γήν, γήν έλευθεράν πλέον, γήν Έλληνικήν.

Και αυτοί δε οι Άγγλοι, οι άξιωματικοί, οι έπίσημοι, οι φλεγματικοί Άγγλοι, ύπερ ών βεβαίως δέν εγίνετο ή έπίδειξις και αυτοί έν τούτοις εις τήν θέαν λαού μεθύοντος επί τή έκπληρώσει πόθου προαιώνιου, δέν ήδυνήθησαν νά άντιέξωσιν — ήσαν άνθρωποι και ούτοι. Και έδεδήκρυσαν και έξητακραύγασαν και περιπτύχθησαν τούς πρό μιάς στιγμής ύποτελετές.

Ο ύποστράτηγος Γάρρετ, φέρον έπ' ώμων τήν άγγλικήν σημαίαν, βαίνει μετά πομπής προς τήν παραλίαν, ένθουσιωδώς άνευρημόμενος και μετ' ειλικρινούς χαράς άποχαιρετούμενος.

Ηδη άποδίδεται ο λοιπός Έλληνικός στρατός, και παρατάσσεται πρό του Ναού του πολιούχου Αγίου. Λαμπρά τελετάι δοξολογία. Πάντες εύλογούσι τον Θεόν και ο Θεός δια του Μητροπολίτου τήν σημαίαν του έθνους.

Και μετά τινος ήμέρας, ότε ο εύτυχής βασιλεύς, όστις εγένετο τό μέσον, δι' αυό Θεός έδώρησε τήν έλευθερίαν εις τήν Έπτανήσον, έπεσκέφη τήν Κέρκυραν, νέα πάλιν άνευκάλητος χαρά και αγαλασία.

Είς τήν θέαν του οι Χριστιανοί έγένοντο άνθρωπολάτραι. Ο Άγιος Γεώργιος είχε περί τήν κεφαλήν ώχρότερον άκτινωτόν, οι ήρωες των παραδόσεων πεζότερον παράστημα. Ο βασιλεύς Γεώργιος δέν ήτο άνθρωπος, ήτο Μεσίας, ήτο λυτρωτής...

Και έν ταίς άλλαις νήσοις ο αυτός έν-...

θουσιασμός, τά αυτά δάκρυα άλλα και ή αυτή τάξις. Έν τρισιν βραδύναχος του Έλληνικού στρατού, μετά τήν άναχώρησιν του Άγγλικού, επί ήμέρας έβασίλευσεν ή ιδιαιτετέρα τήν αυτοκυβερνήσεως έκφρασις: Η τάξις άνευ φυλακων. Έν Ζακύνθω, τούτο παρετηρήθη το χαρακτηριστικόν, ότι κατά τήν άναχώρησιν των Άγγλων ούδέ ψυχή Έλληνική έθεάθη καθ' οδόν. Άποχαιρετισμός άφρονος άλλα τόσον εύγλωττος!

Και ήδη τά λευκά εκείνα σημεία προς δυσμάς, εινε οι χείρες των θυγατέρων τεινόμεναι προς τον Θεόν ίνα τον ευχαριστήσωσι, διότι εισήκουσε των κοινών δεήσεων.

Τά κύματα από των ακτών της Έπτανήσου σπεύδουσι ταχύτερα, ίνα φέρωσι τά φιλήματά των, και ή αύρα του Ιονίου πνέει ευδαιστέρα, διότι άνταποδίδει τούς άσπασμούς της μητρος.

Δύο ο ήλιος της 21 Μαΐου 1864 και έκατατέλλων θα φωτίση έπτά κδάμαντας σπινθηροβολουντας επί του στέμματος της Ελλάδος, έπτά λαούς εργαζόμενους ύπερ της δόξης της.

Και δέν θα ήχησωσι πλέον τά τύμπανα και οι κώδωνες, ους ή προστασία έκρουε κρημνίζουσα τούς οικους των εξοριστων. Άγγίζουσι δια πολιτικούς καταδικαιους δέν θα ύψωθώσι πλέον τό άτιμωτικόν ίκρίωμα της μουλίας δέν θα στηθή πλέον ούδαμου. Οι άγγλικαί μάστιγες δέν θα στιγματίσωσι πλέον ελληνικές σάρκας δέν θα βασίλευσιν πλέον οι Μαΐταλανδ και οι Ουάδ, και δέν θα άποκηρύσσονται οι μεγάλοι της Ένώσεως πρωταθληταί.

Αι έπτά θυγατέρες ήνώθησαν μετά της μητρος των, και στρέφουσι ήδη τά βλέματα έλλαχού, όπου και άλλαι άναμένουσιν άδελφάι...

IOANNES M. DAMBERGHE.

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

Έκ του κήπου των αισθημάτων του δρέπει έκαστος Έλληνα, έκαστη Έλληνίς τά έκλεκτότερα άνθη της αγάπης, και δι' αυτών στεφανώνει τήν πρώτην κόρη της Ελλάδος άπερχομένη σήμερα εις τά ξένα. Φύλαξέ τον στεφανον ποϋταν κρινόλευκος ήγεμόνις. Εινε έξίστου πολυτιμής ως εκείνος, δι' ου ο έκλεκτός νυμφίος θα περιβάλη τήν ξανθήν κεφαλήν σου.

Έκ του στενού κύκλου, έν φ ή ηλικία σε περιώριζε μέχρι τούδε, εξήγαζον ώσει μαγικά τινες άκτινες, προκαλούσαι τά βλέματα εκατομμυρίων έλευθερών και δούλων, ολίγες άλλαι σε ήγάπων ως κόρην, και άλλοι ως χαϊδευμένην των αδελφών. Ηδη ή κόρη, ή αδελφή των, φεύγει εις τά ξένα. Είθε εκεί νά εύρη δσην εύτυχίαν τή εύχονται.

Και όταν έν μυρωμέναις άτμοσφαιραις λαμπρών παλατίων, είτε έν πλήθους σερροαίς, είτε έν ευαρέστοις άναγνώσει, τά ώτα σου ακούωσιν, ή συναντώσιν εξαίτηνς τά όμματα σου τό γλυκό της Ελλάδος μάς όνομα και αισθανεσαι ένα γλυκύν πάλμον, ένθυμού, ότι άφ ής ήμέρας ήλθες εις τον κόσμο, τό όνομά σου έχαράχθη επί μυριάδων Έλληνικών καρδιών, και ότι και αυτοί έπίσης θα πάλλωσι πάντοτε, όταν ακούωσι περί της Αλεξάνδρας των.

Τά εκπινά γυμνάσια, άτινα έν παρομοία τάξει και έπισημότητι τό πρώτον ήδη έπιχειρήσεν ο έλληνοικός στρατός, και τοι κατά τάς γνώμας ειδικών άνδρων δέν δύνανται νά τεθώσιν έν ίση μοίρα προς γυμνάσια άλλων χωρών, έστω και έν μικρῳ, κατέδειξαν τούτοις και πάλιν τά εξαίρετικά προτερήματα, δι' ών έν δούση ώρα θα διακοιθώσιν οι ήμέτεροι όπλίται, προσόντα, δι' α θα τούς έχίλευον και παλαιότερα αν δέν ύπερείχον ούτοι κατά τήν άνωτικην άνατροφήν.

Η ζύμη, γράφουσι έν παραβολή, έράνη και πάλιν εξαίρετος. Οι ζυμωταί ουχι κατώτεροι της ζύμης. Άλλά ή ζύμωσις, φαίνεται, δέν γίνεται μετά της δούσης έπιστήμης. Πταίει ή ώρα της ζύμωσεως; ή διάκρισις αυτης; Τούτο, κυρίως τούτο θεόν να εξετασθή ήδη, ίνα μη άποβή άσκοπος ή ώρα στρατιωτική έορτή, ήν μετ' ελπίδων και ευχών παρηκολούθησε σύμπαν τό γένος προσφωνούν εις τον στρατόν του:

Τήν πάσαν μου έλπίδα εις σε άνάτιθημι.

Η περί ζύμης παραβολή ύπεθυμίζει ύμιν τάς ώραίας έντυπώσεις, ας τό Κεντρικόν Γυμναστήριον Αθηνών ένεποίησεν εις πάντας κατά τούς πρό τινων ήμερών τελεσθέντας έν αυτώ γυμναστικώς άγώνες. Έκει παρασκευάζεται προζύμη άρίστης ποιότητος. Εισέρχεται νεολαία ασθμαίνουσα με άπλανείς οφθαλμούς και έξέρχονται έρμηβοί άλκιμοί, νέοι άκμαίοι, άνδρες, σχεδόν άθληταί. Είδομεν εκεί άγώνες δρόμου και διακοιθίας και άλλα και άναρριχήσεις έκτελεσθέντα ύπό χηβσινών παιδων και εθαυμάσαμεν μετά πάντων.

Αίμα ζωής έπορροφου τάς τείως πλαδαράς σάρκας και κλάδοι δάφνης έστεφον ένθουσιώσας κεφαλάς νικητών. Η δε Κίρκις ή μεταμορφώσα ούτω μίαν Αθηναϊκήν γεγενεα;

Ο διευθυντής του Γυμναστηρίου κ. Ιωάννης Φωκιάνοσ, ο ήθικός αυτουργός μιας τουλάχιστον πολεμικής νίκης έν τῷ μέλλοντι, και δικαίως επί ταύτη στεφθείς ύπό του γυραίου καθηγητού κ. Κουμανούδη.

ΔΥΟ ΚΑΛΕΡΓΑΙ

IOANNES ΚΑΙ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

(Ιστορική όμοίωσις.)

(Τίτλος)

Β'

Ο έτερός των έν λόγω Καλεργών εινε ο πρό δυο δεκαδων περίπου έτών έν Αθήναις άποβιώσας, εις τών ήρώων της Έλληνικής επαναστάσεως και ο ήγέτης της κατά τήν 3 Σεπτεμβρίου του έτους 1843 έν τῷ έθνει μεταπολιτεύσεως.

Ο οικος αυτου έπιφανής και διαπρεπής ου μόνον έν Κρήτη, άλλα και καθ' έπασαν τήν Ανατολήν, κατά τήν μακραίωνα των Ένετών άρχήν, έφερε πάνυ άγρειώς και επαχθώς τήν μεταπτώσιν της δουλείας της πατρίδος από του κακού εις τό χείρον, από των Ένετών εις τούς Οσμανιδας. Έν τῷ πανωλεθρία εκείνη, τῷ μετά τήν πτώσιν του Χανδακος, ο όποιος ύπέστη τήν ροβερωτέρην και διεκρεστέραν έν τῷ κόσμῳ πολιορκίαν, επί εικοσιπενταετιαν όλην (από του 1644—1669), οι περιωζόμενοι έτι εκ των ευπατριδών εκείνων, ολίγες έτίμησαν, ειπερ τινες και άλλοι, πό Έλληνιστών και έν γένει τό ανθρώπινον όνομα επί τε Ένετών και επί του Κρητικού κληθέντος τούτου μακρόχρονοιου πολέμου, κατέφυγον, έλεινοι και έκτετραχλησμένοι. Άλλ' έν άδουλώτῳ φρόνηματι, εις τά μάλλον δυσπρόσιτα της γρονης χωρία, ιδία δε εις τήν παλαι και ύστερον και νυν ήρωοτόκον των Σπακίων χωράν. Ένταύθα μίαν άκριβώς εκατονταετηρίδα μετά τήν εις τούς Τούρκους υποδούλωσιν της Κρήτης, μετά πάλλας κατά τό εκατονταετές χρονικόν τουτο διάστημα περιπέτειας και συγκρούσεις, ένόμισαν οι προσφυγόντες εκείνοι ευπατριδαί και οι άλλοι, ότι έπέστη ή ώρα, καθ' ήν έπρεπε νά εξαναστώσι και δράσωσι συστηματικώς και μάλλον συντεταγμένως, ότε από του Βόρρα ήκουσθη σαλπιγξ διηχούσα και νομισζόμενη, ότι εκάλεε άληθάς και τό ήμέτερον γένος εις άναστάσιν. Τότε ο εύγενής πατριώτης, ο αγαθώτατος και χρυσότατος άρχηγός Ιωάννης Δασκαλάκης ή Δασκαλογιάννης, συνεννοήθεισ προτερον μετά των άλλων άειμνήτων πατέρων ήμων Μπενάκη και Κρεβάτα και Ζαχηνά και συλλέξας περι έαυτον, ως ή όρνις τά νεοσσία αυτης, από των άκρωρειών, των δρυμνίων και των ροβερωτών των Λευκών Όρέων φαράγγων, τούς λεοντοβόμους και άρεοτόλμους εκείνους όπλίτας, άνιπέτασε τήν σημαίαν της έλευθερίας και κατακλυσθείς ύπό χεμαρρονύχθρικού και άντιπαλαιάς όσφ δύνατον ανθρωπίνως, έπασε, μετά πατριότιμον άντιτάσσειν και άλλως έβωθεν άδολήθητός, ως έπασε, και ως ή έθναίκατς περι αυτου της ισταρίας δέλτασιν έναγράφει.

Μετά τήν ροβεράν εκείνην πτώσιν άρχεται άληθώς ή πολυδάκρυς της βαρυδαίμονας νήσου έποχή. Όσοι των μαρ-

τύρων εκείνων της πίστωσης, της πατρίδος και του ανθρωπιοιού περιελείφθησαν, οι μέν αυτών άπεκαύθησαν έν καταστάσει άνεικάστῳ, εις τούς βαθείς ή ύπερψήλους κευθώνας των δυσεξερευνητων Λευκών Όρέων, της γεραράς τάττης και άπορόθτου της έλευθερίας άκροπόλεως, άλλοι δε κατορθώσαντες μετά πάλλας περιπέτειας νά διαλαθώσι και διεκφυγώσι τούς έχθρους, έεπατριεθήσαν προσφυγόντες εις τήν άλλοδαπήν, εις Έπτανήσον (ως τινες εκ του ήρωϊκού των Ψαρομηλίγγων οικου εις Κέρκυραν), εις τάς νήσους του Διγαίου και έτι άπότερον, εις Οδησσόν και εις άλλας της μεσημβρινής Ρωσίας μικράς τότε έτι πόλεις. Είς τούτων ήν και ο πάππος του ήμετέρου Δημητρίου.

Τόν ήρωα ήμων τούτον έπαίδευσεν ο οικος αυτου, ως και τούς άλλους αυτου αδελφούς, όσφ ήν δυνατόν, και μέλλον αυτω παρεσκευάζετο έν Ρωσία έπίζηλον, τεταγμένῳ έν τῷ στρατιωτικῳ, ως και άλλοι συμπατριώται αυτου. Άλλ' ή εύγένεια, συνεπικουρούσης και έκλεκτής και προνομιούχου φύσεως, έπιβάλλει καθήκοντα (noblesse oblige). Ούτω δ' άκουσθέν τό πολεμιστήριον σάλπισμα, τό έξεγείραν τό έθνος από Προύθου μέχρι Μαλέου και Κρήτης, εξήγειρε και παρώρησεν, ειπερ τινά και άλλον, και τον αξιόγαστον και συμπαθή νεανίαν, ο όποιος έρίφθη εις τον τιμιώτατον των άγώνων, όπως γνωστόν ότι έρίφθη. Μετά τήν λήξιν δε του ίερού άγώνος και τήν παύσιν της περιηγησάσης ανατολήν και δύσιν κλαγγής των όπλων, τό έθνος ένόμισεν, ότι δέν άπετέλεσε και τήν εμπρέπουσαν αυτω πολιτικήν άποκατάστασιν και έφαινετο πρό χρόνου βουλευόμενον περί τούτου. Τά πάντα δ' εγένετο τό τέλος έτοιμα, έζητείτο δε μόνον ή εύρεσις ή μάλλον ή έκλογή του έκτελετου των εθνικών βουλών. Είς τίνα τότε άνέβλεψαν οι ήγήτορες και μέδοντες της γιγαντίας εκείνης του μεγάλου άγώνος γενεας; Είς τόν θερμογρότερον και τολμηρότερον, καθά φαίνεται, των συναγωνιστών, εις τον ίσπαρχον τότε Καλεργήν. Έν μίῳ δε μυστηριώδη νυκτί, ένφ οι έν τῷ ανακτόροις ειχον ήδη εκ προσδοσίας έν χειροτά νήματα της συνωμοσίας και έφρόνουν, ότι ήθελον κατάσχη τούς τολημίας και παραδωση αυτους εις χείρας του τρομερού μοιράρχου της χαρροφυλακής Τζήνου, ως αυτός ο ύπουργός των στρατιωτικών Βλαχόπουλος, συμβουλεύων κατ' ιδίαν και άπειλών τον Καλεργήν τήν προτεραιαν, άκουσίως βεβαίως έφανερώσεν, αίφνης, λέγομεν, ο συνταγματάρχης του ίππικού Καλεργής, συγκαλέσας τούς κορυφαίους των εταίρων και παραστήσας εις αυτους δν διετρέχον μετ' ου πολύ κίνδυνον, σπεύδει μετ' ολίγων λοχαδων εις τον στρατόν του πεζικού, περί μέσας νύκτας και εισπηδών ως φάσμα από του περιβόλου έντός αυτου, συλλαμβάνει τούς πρώτους σκοπούς, έν άγνοία των διατρέχων-

ταν όντας, και κατορθών νά βέση εις κίνηναι τό τάγμα όμαξ προς τά άνάκτορα, συμπαρασύρων όσους πολίτας συνήντα, περιδείξ και έκπλήκτους γενομένους. Έκει άστραπηδόν τάξας, όπου έδει, τάς άναγκαίας φρουράς και άποκλείσας τά άνάκτορα και άποφράξας τάς διεξόδους αυτών, παρουσιάζεται κρατών έν λόγη, έν στρατιωτική μετά των υπό τον Μακρυγιάννην συναγωνιστών παρατάξει, τό πολιτικόν συμβόλαιον, τό όποιον έπρεπεν ο άναξ νά ύπογράψη αύθωρεί. Ούτω διατυποί τό γεγονός και τό ποιηθέν επί τῷ έπιβούλῳ έπειτα και έκδικητική καταδιώξει του ήρωος της ήμέρας εκείνης ζαμα, έν φ λέγει αυτός εις τήν Ελλάδα φεύγων τήν καταδιώξιν και έκδικησιν και άποχαιρετιζών τήν πατρίδα:

«Στό σύνταγμα σου ο πρώτος των Έλλήνων Τόν χάρτην έφερα έν άκαρπεί «Στόν Όθωνα μετά κραυγών και ύμνων Νά ύπογράψη ή νά μακρυθῆ»

Μετά δε τήν μετά μικρόν άφιξιν και της υπό τον Σχιζάν μοίρας του πυροβολικού και τήν πρόσφορον προς τήν πολιορκίαν διάταξιν και αυτης, τήν ευσχημον δε πρέσβειαν τιναν, θελόντων νά εισέλθωσιν εις τά άνάκτορα, άπομομπήν επί τῷ παρατηρήσει του Καλεργού, ότι τό έθνος κατ' εκείνην τήν σοβαράν στιγμήν ειχεν ιδίους προς τον ήγεμόνα αυτου προς άνασκόπησιν λογισμούς και συνεβάλλετο προς αυτόν, τότε ο βασιλεύς Όθων μετά τινος προηγουμένας άλλ' άτελεσφορήτους άποτάσεις, προτάσεις και ύποσχέσεις προς τον άρχηγόν, δός δ' είπειν δε και προσδοκώμενόν τινά άλλα ψευθέντα άντιπερισπασμόν, έπειδή κατήπειγεν ή σπουδαία ύπόθεσις, εξαναγκάσθη νά ένδώση και ύπογράψη τό αίτούμενον συμβόλαιον, μετ' ο, ληφθέντων των προσκόντων προφυλακτικών μέτρων, έπανήλθεν ο τε στρατός και λαός έν αγαλλιάσει εις τήν ήμερον και τακτικήν κοίτην του, άφ ής προς στιγμήν είχε παρεκδή.

Άλλ' ο πολύτλας άγωνιστής και ο ήρωας της αξιοσημειώτου και έπισήμου εκείνης έν τῷ έθνει ήμέρας έδέσσα μετ' ου πολύ, μετά τά κατά Μαυροκορδάτον έκλογικά και ύπουργικά, εκμεταλευθέντων έκδικητικώς και έπιτηδειώς των κατ' ε. κείνην τήν περίστασιν πολιτικών συμβάντων, δίδων τόπον τῷ όργῳ, ίνα μη πάθη οτι, επί Ένετών, τέλος ο συνεπώνυμος αυτου Ιωάννης, νά καταδικάση αυτός έαυτόν εις φυγήν, ήτις ήθελε μετατραπή ίσως εις άειφυγίαν, εάν κατ' έννοιαν τυχής πολλάκις προς αυτόν προσμεϊδιστής δέν έσώζετο. Συνδέσας φιλιαν στενήν έν Λονδίνω μετά του Λουδοβίκου Ναπολέοντος, πρόσφυγος και αυτου εκεί τυγχόνοντες, ύπεσπρήχθη κατόπιν ύπ' αυτου εκθύμως και διετέλεσεν ύπαστηρίζομενος και τιμώμενος μέχρι τέλους του βίου, μη εύτυχής, όμως αυτός, νά τῷ πραγματοποιέμενον τό τερπνόν όνειρον, τήν άπαλλαγην της γῆς εκείνης, εις τήν όποιαν, κατά τον ποιητήν του, ζαματός.

του εκείνου, «ανθού» δάφνας και κρίνοι» και ὑπὲρ τῆς τοσαύτα ἐμόχθησεν.

«Ὅτι ὁ κ. Παγανέλης πάλιν εὐφωδῆς καὶ δικαίως εἶπε περὶ τῆς γενετικῆς τῶν Καλλερῶν γῆς, περὶ τῆς μυροβλήτου τοῦ Αἰγίου νόμφης; δύναται νὰ προσαρμολῆ καὶ εἰς τὰ τοιαῦτα τέκνα αὐτῆς. «Ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, εἶπε, πᾶς εὐγενῆς ὀργανισμός, πᾶσα φύσις ἐκλεκτή, τὴν προνομίαν ἐπὶ τῇ γεννήσει, τῇ παραδόσει, τῷ ἀσθηματικῷ καὶ τῇ ἀποστολῇ αὐτῆς ὀφείλει νὰ ἐκτίνη διὰ σκληροῦ διωγμοῦ καὶ ἀπηνεστάτης καταδρομῆς». Καὶ οἱ Καλλεῖραι δὲν ἐδύναντο, τοιοῦτοι ὄντες, ἢ νὰ ὑπαχθῶσι καὶ αὐτοὶ εἰς τὸν μοιραῖον τοῦτον νόμον. Ἀλλὰ πᾶς τις αὐτῶν, καθ' ἑν ἀρχῇ εἶρηται, ἐγένετο μακάριος μιμησάμενος τὰ κοινωνικῶς τε καὶ πατριωτικῶς καλὰ τῶν ἔργων τῶν προαπελθόντων αὐτοῦ συγγενῶν καὶ πατέρων. Ἴδου πᾶς ἐν πολλοῖς τῶν μεγαλωνόμων τούτων Ἑλλήνων αἱ περιπέτειαι καὶ τὰ ἔργα τυγχάνουσιν ὅμοια ἢ παραπλήσια καὶ δὴ τὰ τοῦ Ἰωάννου ἐπὶ τοῦ ὄσ' δούκος τῆς Κρήτης Λεονάρδου Δανδόλου, καὶ τὰ τοῦ Δημητρίου ἐπὶ τοῦ βασιλέως Ὁθωνος.

Β. ΨΙΔΑΚΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΔΑΝΙΗΛ ΟΥΕΒΣΤΕΡ

[Τίτλος]

XI

Ὁ θάνατος τοῦ Ουέβστερ συμβῆκε τῆς 24 Ὀκτωβρίου 1852 ἐν Μάρσφελδ, ἔνθα ἦλθεν ὅπως ἀναπαυθῆ ἐκ τῶν ἥρακλειων ἀγῶνων τοῦ πρωθυπουργικοῦ ἀξιώματος, ὑπῆρξε μεγίστη ἀπώλεια οὐ μόνον διὰ τὴν Ἀμερικὴν, ἀλλὰ καὶ δι' ὅλοκληρον τὸν κόσμον.

Ἔχε χαρακτῆρα ἀφελέστατον, ἐπιεικῆ καὶ εὐγενῆ, ὑψηλὸν καὶ εὐθυγενῆ παράστημα, μελάνια καὶ πυρῶδεις ὀφθαλμούς, ὄραϊαν καὶ συμπαθεῖ μορφήν, ροδίνους πάρειας, φυσιογνωμίαν ἐμβριθεῖ, καὶ σοβαρὰν ἔκφρασιν. Ἐκλεκτικὸν δὲ προσόντα πολυτέμια, παιδείαν θαυμασιῶς εὐρεῖαν, βαθύκρισιαν, βαθύνοιαν, καὶ ὁ βίος αὐτοῦ ὑπῆρξε διηκεῖς ἀγῶν ὑπὲρ τοῦ καλοῦ.

Ὁ ρητὴρ ἦν ἀπαράμιλλος. Ὅτε ἀνῆρχετο ἐπὶ τοῦ βήματος, τὸ πλῆθος ἀθρόον συνέρεεν ὅπως ἀκούσῃ αὐτὸν ἀπαγγέλλων δὲ τοὺς λόγους του, ἐφαίνεται γραμμικῶς καὶ παθητικῶς. Ἡ ρητορικὴ αὐτοῦ δύναμις ἦν ἀπεριόριστος· οἱ λόγοι του δὲν ἦσαν ἔπη πτερόεντα, ἀλλ' εἰσηχόντο εἰς τὴν καρδίαν καὶ συνεκινούτων ἀκροατὴν εἰς τὸν ὕψιστον βαθμόν. Τὰ καθάρων, ἀπλοῦν, ἀρρενωπῶν καὶ ρεῖον αὐτοῦ ὄρος, τείνον ἄλλοθεν πρὸς τὴν αὐστηρὰν ἀπλότητα καὶ δύναμιν τοῦ Δημόσθενος ἢ πρὸς τὴν τέχνην, κομψότητα καὶ κορίαν ἰσχυροῦν τοῦ Κικέρωνος, κατέθεινεν ἀπάντας. Τῇ ἀληθείᾳ, οἱ λόγοι του

εἰσαν ἄριστα ρητορικῆς τέχνης παραδείγματα. Οὐδεμίαν δὲ ὑπερβολὴν, ἐὰν εἰπωμεν περὶ τοῦ Ουέβστερ, ὡς καὶ περὶ πολλῶν μεγαλῶν ρητόρων, ὅτι μέγα μέρος τῆς ρητορικῆς αὐτοῦ δεινότητος συναπέθετο μετ' αὐτοῦ. Αἱ λέξεις, αἱ εἰκόνες, αἱ ἰδέαι, αἱ ἐκφράσεις, δύνατον νὰ ὑπάρχωσιν, ἀλλὰ τὸ ἔξοχον ἐκαίνο πνεῦμα, ἡ ἡλεκτρικὴ ἔκφρασις, τὸ πλῆρες συμπαιθείας βλέμμα, ἡ γλυκὴ τῆς φωνῆς, ἡ ρητορικὴ εὐφράδεια, πάντα ταῦτα παρήλθον ἢ ζωσάντων ἐν τῇ μνήμῃ τῶν θρηνοῦντων αὐτὸν ἀκροατῶν.

Ὁ Ουέβστερ ἐπὶ τεσσαράκοντα βλαβῆρας ὡς δικανικῆς, μέλος τῆς βουλῆς, τῆς Γερουσίας καὶ πρωθυπουργὸς ἐξεπλήρωσε τὰ καθήκοντα αὐτοῦ μετὰ τῆς χαρακτηριστικῆς αὐτὸν ἀνεξαρτησίας, τιμιότητος καὶ εὐλωτίας. Καλλεῖραι, εἰς τῶν μεγίστων αὐτοῦ ἀντιπάλων ἐν τῇ Γερουσίᾳ εἶπεν:

«Ὁ Ουέβστερ αἰετοῦ ὑπῆρξε μέγας προστάτης τῆς Ἀληθείας, ἀρετῆς, ἢ ὁποῦνδήποτε ἀπαντᾷ τις ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν διασήμεσι πολιτευταῖς. Πείθον αὐτὸν περὶ τῆς ἀληθείας καὶ ἀμύσεως οὐκ ἔστιν ἄλλο ἢ τὴν ἀληθειαν εἰς τὸ πρόσωπον καὶ ἀντιπροσθεῖ αὐτὴν διὰ ψευδῶν επιχειρημάτων.»

Ἀλλ' ἡ κωρύνει πασῶν τῶν ἀρετῶν, αἰτινῆς περιεκόσμου τὸν μέγαν ἄνδρα, ἦν ἡ μετροπροσῶνη. Τρανοτάτη δὲ ἀπόδειξις εἶνε ὅτι, καθ' ἑν ἐποχὴν εὐρίσκειτο ἐν τῷ ζῆντι τῆς δόξης καὶ φήμης του, ἔγραψε πρὸς τὸν Ἐβερττ τοὺς ἀξιοσημειωμένους τοῦτους λόγους:

«Ἀσμένως διακηρύττω ὅτι ὑμεῖς εἰσθε ἐκ τῶν πρώτων τῶν ἐπιδαφίλευσάντων μοι πλείστας ὄσας χάριτας, τῶν βοηθησάντων με διὰ καλῶν συμβουλῶν καὶ τῶν συντελεσάντων εἰς τὴν αὐξήσιν τοῦ πενιχοῦ ταμεῖου τῶν γνώσεών μου, διαρκούσης τῆς μακρᾶς περιόδου τριάκοντα ἐτών.»

Ὁ Ουέβστερ αἰετοῦ ὑπῆρξε ἀτρόμητος, γενναῖος, τολμηρὸς καὶ ἀνεξάρτητος ἐν ταῖς ἀρχαῖς αὐτοῦ καὶ ἐν τῇ δημοσίᾳ ἐκφράσει αὐτῶν. Ὑπεστήριξε δὲ τὰ δικαιώματα τῶν πτωχῶν καὶ καταπιεζομένων δι' ἀπαράμιλλον εὐλωτικῆς, λογικῆς καὶ δυνάμεως.

Ἀλλ' ὁ μέγας οὗτος φιλέλληνας, ρητὴρ καὶ πολιτευτῆς οὐ δαίται ἐγκωμίων. Ἀναγνώσατε τοὺς λόγους του καὶ κρίνατε ὑμεῖς αὐτοί. Ἐν αὐτοῖς ὑπάρχει ὀλόκληρος ἡ ἱστορία του, ἢ ὁ κόσμος ἦδη γνωσκῆκε ἐκ στήθους. Ἀναγνώσατε τὴν ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως ἀγῶρευσιν του, καὶ ἐκεῖ θὰ ἴδῃτε τὸν μέγαν φιλέλληνα. Ἀναγνώσατε τὰ μετὰ τὸ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐν Οὐάσιγκτον πρεσβυτοῦ τῆς Ἀστρίας ἀνταλλαχθέντα ἐπισήμα ἔγγραφα, καὶ ἐκεῖ θὰ ἴδῃτε τὸν ἀτρόμητον ὑπερασπιστὴν τῆς Οὐγγρικῆς ἐλευθερίας. Ἀναγνώσατε τὰς ἐν Νέα Ἰόρκῃ καὶ Βουφφαλοῦ προσαχθείας του, καὶ ἐκεῖ θὰ ἴδῃτε τὸν ἀληθῆ ὑπερμαχὸν τῶν ἐν Ἀμερικῇ δούλων. Τέλος, ἀναγνώσατε τοὺς κατὰ τοῦ Χένι λόγους του, καὶ ἐκεῖ θὰ ἴδῃτε τὸν ἀγροῦνον φύλακα τοῦ Ἀμερικανικοῦ συντάγματος καὶ τὸν μέγαν ὑπερασπιστὴν

τῆς Ἐνώσεως τῶν Κρατῶν, ἢ, οὐ μόνον οὐδέποτε ἀφῆκεν ἵνα διαταραχθῇ ἐκ τῶν μετὰ τὴν Βορείων καὶ Νοτίων κομματικῶν διενέσεων καὶ ἀντιζηλιῶν, ἀλλὰ στερεὰν ἀπόφασιν εἶχε νὰ ὑπερασπίσῃ καὶ μετὰ θανάτου.

«Ἐὰν ποτε ἡ Ἐνωσις τῶν Κρατῶν, — ἔγραψε πρὸς φίλον του ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ θανάτου του, — διακινδυνεύσῃ, ἢ φωνῆ μου θὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ τάφου ἰσχυρότερα παρά ποτε, καὶ θὰ ἀντηχηθῇ ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἀκροῦ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν μέχρι τοῦ ἄλλου, προσκαλοῦσα τὸν ἄκρον, ὅπως προσέλθῃ καὶ σῶσῃ αὐτὴν ἐκ τοῦ κινδύνου...»

XII

Μὴ εὐτυχήσαντες νὰ γνωρίσωμεν ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὸν φιλέλληνα Ουέβστερ, διότι καθ' ἑν ἐποχὴν ἐπεσκέφθημεν τὴν μεγάλην ἐκεῖνην Δημοκρατίαν δὲν ὑπῆρχε πλεόν μετὰ τῶν ζῶντων, καθήκον ἀπαραιτήτων ἐνομιδῶμεν, ὅπως ἴδωμεν τοῦλάχιστον τὸν οἰκίαν, ἢ ἡ γεννήθη, καὶ ἀσπασθῶμεν τὸν τάφον τοῦ ἀνδρός, ὅστις διὰ τῆς πανισχύρου αὐτοῦ φωνῆς ἐνεθάρρυνε τοὺς πατέρας ἡμῶν ἐν τῷ ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας ἀγῶνι. Ὅθεν περὶ τὰ τέλη τοῦ Ἀγούστου τοῦ 1857, μετέβημεν ἐκ Βοστώνης εἰς Μάρσφελδ, ἔνθα ὁ υἱὸς αὐτοῦ κ. Φλέττσερ ἀμείνως ὑπεδέξατο ἡμᾶς. Μετὰ τινὰς δὲ φιλοπρονοήσεις:

«Ὁ πατὴρ μου ἠγάπησε τὴν Ἑλλάδα ὡς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πατρίδα, εἶπεν.

Οἱ λόγοι οὗτοι τοσοῦτον συνεκίνησαν ἡμᾶς, ὥστε ἀντὶ πάσης ἀπακινήσεως, ἀνελύθημεν εἰς δάκρυα.

Οἱ ὑμετέροι κλασικοί, ἐξηκολούθησαν ὁ κ. Φλέττσερ, οὗς ἐκ νεαρῆς ἡλικίας ἐμελέτησαν, ἀνύψωσαν τὴν φαντασίαν του καὶ ἐνέπνευσαν αὐτῷ τὰ φιλελληνικώτατα ἐκείνα αἰσθήματα, ἅτινα ἐξεδήλωσεν ἐν τῇ Βουλῇ, ὅτε οἱ Ἕλληνες ἐμάχοντο κατὰ τῶν βαρβάρων. Ὁ πατὴρ μου ἠγάπησε τὴν Ἑλλάδα καὶ ἐπεθύμει διακαῶς νὰ ἐπισκεφθῇ αὐτήν, ἀλλ' ἔνεκα πολλῶν ἄλλων ἀσχιολῶν δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐκελεῖσῃ τὴν ἐπιθυμίαν του ταύτην.

Οἱ Ἕλληνες αἰετοῦ ἐσόνται εὐγνωμόνες τῷ σεβαστῷ ὑμῶν πατρὶ ἀπνησῆσμεν.

Μετὰ τινὰς δὲ ἐρωτήσεις περὶ Ἑλλάδος, τοῦ κυβερνητικοῦ αὐτῆς συστήματος, τοῦ ἐμπορίου, τῆς ἐκπαιδεύσεως κτλ. ὁ κ. Φλέττσερ μᾶς προσεκάλεσεν εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ μετὰ πολλῆς φιλοπροσῶνης καὶ ἐπιδοξήσθησιν ἡμᾶς. Ἐκείνη ἐπὶ μικροῦ ὀψώματος ἔσπεύζουσα μαγειρικῶς καὶ γραμμικῶς, θέσεως. Ἐκ τῶν παραθύρων τῆς προσέφευγε ἐφαίνεται ἰσχυρὸς κατὰ φύσιν ἐκ δρυῶν καὶ ὀξυκάνης Ὀκεανός, δὲ ὁ Ουέβστερ ἠγάπησε νὰ βλέπῃ εἰς τὴν ἰσχυρὰν εἰσερχομένην πρὸς τὸ ὄπισθεν δὲ μέρος τῆς οἰκίας δάσος ἐκ πιτύων, δὲ ἡ εὐδαιμία ἐμύρασε τὴν ἀμύροισαν.

Ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς ὑποδοχῆς εἶδομεν τὴν ἱστορικὴν εἰκόνα τοῦ κ. Ξίμς, παριστάσαντος ἐν Μάρσφελδ τελευταίας ἡμέρας τοῦ Δανιὴλ Ουέβστερ. Ἡ εἰκόνα αὐτῆς

περιτοίαι τμήτη οὐ μόνον εἰς τὸν Ἀμερικανὸν καλλιτέχνην, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν μεγάλην αὐτοῦ πατρίδα. Ἐν αὐτῇ βλέπει τις, ἐν ἡμεῖα καὶ θρίαμβῳ, τὸν πρώτιστον τῶν ρητόρων καὶ πολιτευτῶν τοῦ Νέου Κόσμου, ἔτι μεγαλύτερον καὶ ἐνδοξότερον ἢ πρότερον, διότι κατὰ τὴν σεισμὴν ἐκαίθη ἐμέλλε νὰ συναντήσῃ καὶ παπολεμηθῇ τὸν μέγιστον ἐχθρόν, ἐξ ὧν ποτὲ ἀπήντησεν ἐν τῇ βουλῇ καὶ τῇ Γερουσίᾳ, τὸν θάνατον. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι τὸ σῶμα του ἐξαντλημένον καίτοι ἐπὶ τῆς κλίνης, ὅτι ἡ φωνὴ του, ἢ ἄλλοτε σαγηνεύουσα τοὺς πεπαιδευμένους καὶ τοὺς ἀπαιδευτούς, εἶνε ἀσθενῆς, ὅτι ἡ χεὶρ του τρέμει καὶ ὁ δάκτυλος, δι' οὗ εἰδείκνυε τὸν ἐχθρόν του, εἶνε ἐξισθημένος, ἀλλ' ἡ ἀσθενεία του οὐδὲν ἐπέδρασαν ἐπὶ τοῦ νοῦ, καὶ ἡ διάνοια του εἶνε ἀνεφέλω. Οἱ μεγάλοι καὶ μελάνες αὐτοῦ ὀφθαλμοί, καίπερ ἐστερημένοι τοῦ πυρὸς τοῦ ὑπ' αὐτῶν ἐκτοξευομένου ἄλλοτε, οὐχ ἦσαν νῦν λαμπροὶν ἐξ οὐρανοῦ μᾶλλον ἢ ἐπιγειοῦ φωτός· ἀληθῶς φαίνεται ὅτι σπεύδει παραγοῖς πρὸς τὴν κίοναν κατοικίαν.

Ἡ εἰκόνα παριστᾷ τὴν ἀξιοσημειωμένην ἔσπεραν τῆς τριτῆς, 19 Ὀκτωβρίου, 1852.

Αἱ χρυσαὶ ἀκτίνες τοῦ δύνοντος ἡλίου, αἱ δηλοῦσαι ἐμβληματικῶς τὰς τελευταίας στιγμὰς τοῦ ἀθανάτου πνεύματος τοῦ Ουέβστερ, εἰσερχόμεναι ἐν τῷ δωμάτιῳ, ἔνθα ὁ περιδρόμος ἀσθενῆς καίτοι, σχηματίζουσι γέφυραν φωτός, ὅπως ἐκ τῆς γῆς μεταφέρουσιν αὐτὸν εἰς τὸν οὐρανόν, ἐνφ' ἧς ἀκτίνες στεφανοῦσι τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, καθ' ἑν στιγμὴν ἐπαπαυομένου ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ περικυκλούμενος ὑπὸ τῶν οἰκίων, φίλων καὶ ὑπηρέτων, προσελθόντων τῇ αἰτήσῃ αὐτοῦ, ὁμιλεῖ πρὸς ἕκαστον αὐτῶν περὶ τῶν μεγάλων μαθημάτων τῆς ζωῆς, τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἀθανασίας.

Ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἀσθενείας αὐτοῦ μέχρι τῆς τελευταίας ὥρας τοῦ θανάτου του, δὲν παρήλθεν οὐδὲ ἡμέρα μὴ παρέχουσα τῷ καλλιτέχνῃ ἢ τῷ ἱστοριογράφῳ σκηνὴν τινα ἀξίαν, ὅπως ἀποθαναιωθῇ. Ἀλλ' ἡ τελευταία αὐτῆ σκηνὴ τοῦ βίου του ὑπερέχει πασῶν τῶν ἄλλων κατὰ τὸ μέγαλόν καὶ τὴν σπουδαιότητα.

Ἡ πρώτιστη μορφή τῆς μεγάλης ἱστορικῆς εἰκόνης εἶνε ὁ Ουέβστερ, πρὸς ἃν οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν ἄλλων εἰσι προσηλαμένοι καὶ τὰ ὄπτα προσεκτικῶς, ὅπως ἀκούσῃ τοὺς τελευταίους λόγους τῆς σφαιρας καὶ τῆς ἀγάπης. Ἐν τῇ εἰκόνι αὐτῆ ὑπάρχουσιν εἰκοσι καὶ δύο πρόσωπα, ἐξ ὧν ἕνα ἠτύχησάντων νὰ γνωρίσωμεν ἐκ τοῦ πληθύνου καὶ δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν, ὅτι ἔχουσι μεγίστην ὁμοιότητα. Τὰ ὄμματα συμπλέγμα εἶνε ἐσχεδιασμένον μετὰ μεγίστης τέχνης καὶ ἐπιτηδεύσεως. Οὐδὲν ὑπερβολικόν, ἀλλ' ἀπλοῦν ἐν τῇ ἀραιότητι καὶ φυσικῶν ἐν τῇ τέχνῃ. Τὸ μεγαλύτερον τοῦ ἀνδρός ὑπάρχει ἐκεῖ καὶ τὸ πνεῦμα του ἀελοῦμενον ὑπὸ τοῦ ἀνατέλλοντος φωτός ἄλλοθεν οὐρανοῦ, προχωρεῖ μετὰ βροντῆς καὶ ἀσπιδότρον θάρρους, ὅπως συναντήσῃ τὸν βασιλέα τοῦ τρόμου.

«Κ' εἰσὶδ' εἰς τὸ μνηστεῖον, Οὐχὶ ὡς δούλος κἀθερπὸς μέγα εἰς λαομίτων. Ἀλλ' ὡς ὁ τυλοσόμενος σὺνδῶν ἐπὶ κλίνῃ, Μετὰ πολλῆς προότητος ἀγάπῃ καὶ εἰρήμῃ.»

Ἐν τῇ εἰκόνι αὐτῆ δὲν βλέπει τις τὰς συνήθειας καὶ τετριμμένας ἀσκηὰς τῆς ἀγνίας καὶ τοῦ θανάτου. Τούναντίον, οὐδὲν εἶνε μελαγχολικὴ. Ἐν αὐτῇ τὸ μεγαλύτερον καὶ ἡ ὀραϊότης εἰσι στενωῶς συνδεμέναι, καὶ τὰ δάκρυα εἰσι μᾶλλον δάκρυα χάρους ἢ λύπης, διότι ὁ προσκαλέσας τὴν προσφιλή αὐτοῦ οἰκογένειαν, τοὺς πιστοὺς ὑπηρέτας καὶ τοὺς δεδοκίμασμένους φίλους πέριξ τῆς κλίνης τοῦ θανάτου, δὲν πρόκειται νὰ ἀποθάνῃ, ἀλλὰ νὰ μεταβῇ εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ νὰ ζῇ πάντοτε ἐν τῷ κόσμῳ, ὡς οὐδέποτε πρότερον ἔζησε!

Ὁ Ουέβστερ ἀποθανὼν ἀπέκτησε διπλὴν ἀθανασίαν, τὴν τοῦ κόσμου τούτου καὶ τὴν ἐπὶ ὑψηλότεραν καὶ λαμπρότεραν, ἢ ὁ διορατικὸς αὐτοῦ ὀφθαλμὸς τοσοῦτον καθαρῶς εἶδε, περιμένουσαν αὐτὸν πέραν τοῦ τάφου. Ὁ ἐπιστήμιος αὐτοῦ φίλος Ἐδουάρδος Ἐβερττ, ἐν τῷ ἐπικηδεῖα αὐτοῦ λόγῳ, μνησάμενος αὐτοῦ περὶ τῆς συγκινητικῶτατης ταύτης σκηνῆς εἶλεξε ταῦτα:

Ἐν τῷ μακρῷ καὶ περιδόξῳ σταδίῳ τοῦ πολυκλαύτου ἡμῶν φίλου ὑπάρχουσι συμβεβηκότα καὶ θρίαμβοί, οἵτινες ἐν τῷ μέλλοντι θὰ πληρώσῃσι λαμπρὰν σελίδα τῆς ἡμετέρας ἱστορίας, ἀλλ' ἡ ἐν Μάρσφελδ τελευταία σκηνὴ, ἔνθα ὁ μέγας ἀνὴρ ἀνέλιξε μετὰ τοσαύτης πίστεως καὶ πάθους τὸ ὕψος τοῦ θρησκευτικοῦ μεγαλείου, κατὰ τὴν ἐμὴν ἰδέαν ὑπερέχει, ὡς πρὸς τὸ ἐνδιαφέρον, πάντα τὰ λαμπρὰ κατορθώματα τοῦ δημοσίου αὐτοῦ βίου. Ἐντὺς τοῦ ἐν Μάρσφελδ σκοτεινοῦ δωματίου συνέβη σκηνή, ἧς δυσκόλως θ' ἀπαντήσωμεν ὅμοιαν. Ἡ ἀταραξία, μετ' ἧς ἴστατο ἐνώπιον τοῦ βασιλέως τοῦ τρόμου, ἡ διὰ τὰς τοῦ κράτους ὑποθέσεις προσοχὴ του, ἡ φιλόζωνος φροντίς πρὸς ὑποδοχὴν τῶν φίλων, οἵτινες ἀθρόοι συνέρεον ὅπως ἴδωσι διὰ τελευταίαν φοράν τὸν μέγαν ὑπερασπιστὴν τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν, ὁ λίαν συγκινητικὸς ἀποχωρισμὸς τῆς συζύγου καὶ τῶν τέκνων, τῶν συγγενῶν καὶ φίλων, μέχρι τοῦ τελευταίου ὑπηρέτου, καὶ ἡ προαισθησις καὶ ὁ προσδιορισμὸς τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν πᾶν τὸ θνητὸν ἐν τῷ Δανιὴλ Ουέβστερ θὰ ἔπαυεν ὑπάρχον, εἶνε σκηνή, ἧτις αἰετοῦ ἐσεται ἀθάνατος, ὡς ἡ ἀνάμνησις τοῦ ἐνδοξοῦ αὐτοῦ ὀνόματος.

Μετὰ τὸ ἀριστον ἐπεσκέφθημεν τὸ σπουδαστήριον καὶ τὸ δωμάτιον, ἔνθα ὁ Ουέβστερ διὰ τελευταίαν φοράν εἶδε τὸν ἡλίον ἀνατέλλοντα· εἶτα δὲ ὁ κ. Φλέττσερ ὠδήγησεν ἡμᾶς εἰς τὰς ἐκτετατάς γαίας, ἧς ὁ πατὴρ αὐτοῦ εἶδε ἀμυνοῦν καὶ χερσὼν μετέβαλεν εἰς μικρὸν παραδεισον.

Εἰς μάτην ὁμως ἐζήτησα τὴν μικρὰν οἰκίαν, ἐν ἣ ὁ Ουέβστερ ἐγεννήθη· αὐτὴ δὲν ὑπῆρχε πλεόν, ἀλλὰ τὸ μέγας ἔνθα ἴστατο εἶνε γνωστὸν, διότι ἐπ' αὐτοῦ ἐκτίθηται ἄλλη εὐρυτέρα καὶ ὀραϊότερα. Τὸ πρῶτον ὄρος, ὅπερ ἀνῶρυζε, καὶ ἡ πτελεῖα,

ἢ ἐφύτευσεν ὁ πατὴρ αὐτοῦ πλησίον τῆς οἰκίας, ὑπάρχουσα εἰσέτι.

Ἐίδομεν, πρὸς τοῦτους, καὶ τὰ εἰρήνια τῆς καλύβης, ἢν πρῶτον ἱδρυσεν ὁ πατὴρ τοῦ φιλέλληνα Ουέβστερ, καὶ ἐν ἣ ἐγεννήθησαν ἀπάντα τὰ τέκνα αὐτοῦ, ἐκτὸς τοῦ μικροῦ Δανιὴλ. Ἀπαξ τοῦ ἔτους ὁ Ουέβστερ ὠδήγει τὰ τέκνα αὐτοῦ ἐνταῦθα, ὅπως ἴδωσι τὸ μέρος, ἐν ᾧ οἱ πρόγονοι αὐτοῦ ὑπέστησαν καρτερικῶς μεγάλους κινδύνους, στερήσεις καὶ κακουχίας. Διηγέτο αὐτοῖς τὸν πρῶτον ἔρωτα τῶν γεννητόρων του καὶ πλείστα ἄλλα συγκινητικὰ καὶ τερπνὰ ἀνέκδοτα καὶ συμβάντα, μετ' ὧν στενωῶς συνεδέετο ἡ ἀρχαία αὐτῆ πατρικὴ καλύβη. Καὶ τελευταῖον ἐδίδασκεν αὐτὰ νὰ εἰδῶνται τὴν μνήμην ἐκείνων, οἵτινες ἱδρυσαν καὶ ὑπερῆσπισαν αὐτὴν ἐναντίον τῆς βίας καὶ τῶν ἐφῶδων τῶν ἀγρίων, καὶ οἵτινες διαρκούντος τοῦ ἐπταετοῦς πολέμου, ὑπέστησαν ἀκαταλόγιστους κινδύνους, κόπους καὶ θυσίας, ὅπως ἐξυπηρετήσωσι τὴν πατρίδα των.

Ἡ ἔπαυσις τοῦ Ουέβστερ καίπερ οὐχὶ λίαν ἐκτεταμένη, ἦτο ὅμως λαμπρῶς καλλιεργημένη· ἐπὶ δὲ τῶν κληρῶν λιμῶνων ἐβλεπέ τις τοῖμια προβάτων, ἀγέλας βοῶν καὶ χοίρων. Πολλὰ δὲ καὶ διάφορα δένδρα πλήρη καρπῶν καὶ πολλὰ ἀναδενδράδες, ὧν τὸ πλείστον ἐφύτευσεν ὁ Ουέβστερ διὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ χειρῶν, καθωρῶζον τὸ μέρος ἐκεῖνο. Πρὸς τοῦτους, κηποι, ἄσκη καὶ δάση πυκνῶτατα ἔθελγον τὸ ὄμμα τοῦ ἐπισκέπτου, καὶ τέλος ὄραϊα λίμνη γλυκεῶς ὕδατος, ἐν ἣ ἐνήχοντο οὐ μόνον κοιναὶ νῆσσοι, ἀλλὰ καὶ ὄραϊοι χῆνες τοῦ Καναδά, Σινικοί ἢ Ἰνδικοί, καὶ πλείστα ἄλλα εἶδη πτηνῶν ἐκ τῶν διαφόρων μερῶν τοῦ κόσμου.

Ἀπ' οὗ ἐξεφράσαμεν τὸν θαυμασμὸν ἡμῶν διὰ τὴν ὀραϊότητα τῆς σκηνῆς καὶ τὴν κανονικὴν κατατάξιν τῶν δένδρων, ὁ κ. Φλέττσερ εἶπεν:

«Ὁ πατὴρ μου ἐθεώρει τὸ μέρος τοῦτο, ὡς τὸ ὀραϊότερον τοῦ κόσμου, καὶ πολλὰκις ἤκουον αὐτὸν ἐπαναλαμβάνοντα τοὺς στίχους τοῦτους τοῦ Πῶπ:

Ἐδῶ θέλω νὰ ζῆσθ' ἐδῶ καὶ ν' ἀποθῶναι Κ' ἐνὰ λίθῳ' ἔς λέγη πᾶς κοιτῶν' ἐδῶ χάμω.

Ὅτε ἐπεσκέφθημεν τὰ σπουδαιότερα καὶ γραφικώτερα μέρη τῆς ἐπαύσεως, ἐφθέσαμεν τέλος καὶ εἰς τὸ μικρὸν κοιμητήριον, ἔνθα ὁ Ουέβστερ καὶ οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ ἐκοιμῶντο τὸν τελευταῖον ὕπνον τοῦ θανάτου.

Ἴδου ὁ τάφος τοῦ πατρὸς μου, λέγει ὁ κ. Φλέττσερ.

Ἡμεῖς δὲ ἀποκαλυφθέντες καὶ γονυκλινεῖς ἠσπασθῆμεν αὐτὸν καὶ ἐπὶ τοῦ ψυχροῦ μαρμάρου, ὅπερ ἐκάλυπτε τὰ φιλελληνικώτατα αὐτοῦ ὄσπα, ἐναπαθέσαμεν κλάδον ἰτέας ἐν ὀνόματι τῶν ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας ἀγωνισθέντων πατέρων ἡμῶν καὶ πάντων τῶν δούλων καὶ ἐλευθέρων Ἑλλήνων.

Γ. Δ. Κ.

Όσα καὶ ἂν ἀνέγνωσαν ἢ ἤκουσαν περὶ τῶν προδου τοῦ τύπου οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται, δὲν θὰ ἐφαντάσθησαν ὅμως ποτὶ, ὅτι εἶνε δυνατὸν νὰ ἐκδίδωται ἐφημερίδα καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς βασιλείαις τοῦ Ποσειδῶνος. Καὶ ἐν τούτοις οὐ μόνον ἐκδίδεται, ἀλλὰ καὶ μεταφράσιν ἐξ αὐτῆς θὰ προσφέρωμεν πρὸς πίστωσιν τοῦ πράγματος.

Δύο λέξεις ἐν τούτοις ἀντὶ προομιῶν: Τὸ παρόντορον City of Rome (Τὸ ἄστυ τῆς Ρώμης) εἶνε πλοῖον καταπληκτικῆς χωρητικότητος μεταφέρειν σύγχρονος ἀπὸ τοῦ Παλαιῦ εἰς τὸν Νέον κόσμον καὶ τὰν ἀνάκλιον ζωὴν τῶν 1500 ψυχῶν. Διαρκούντος τοῦ ὑπερκαπάντου ταξιδίου του πολλὰ ἀξιοπεριεργὰ τυμπαίνουσι ἐν αὐτῷ ἐμπνεύσαντα εἰς ἐπιχειρηματίαν τινὰ τὴν καθ' ἕκαστον πλοῖον ἔκδοσιν ἐφημερίδος τι-τολοπορευμένης The City of Rome Express. Τοῖσι τοῖσι, θάνατοι, ἀρραβῶνες, ἀγαθὰ μετὰ κακῶν συμβάντα, διαδραματίζονται ἐν τῷ πλοίῳ, ὅλα δὲ τὰ ἀγγέλλει μετ' ἀκριβείας ἢ ὑπερκαπάντα συνάδελφος. Τὸ φέλλον, ὅπερ εἰς τὸν συναρτάμεν ἡμῶν εἶδος καὶ ἀνέγνωσε περιήγει στατιστικῆν τῶν ἐν τῷ πλοίῳ εὐρισκομένων:

Ναυτικῶν τμήμα	53
Μηχανικῶν	122
Θαλαμηπόλοι, μάγειροι	123
Ἐπίδαται	1243
Τὸ ὅλον	1514

τὰ καθ' ἕκαστην διανυόμενα μίλια, τὰς ἀπὸ λιμένος εἰς λιμένα ἀποστάσεις καὶ διάφορα συμβάντα τοῦ ταξιδίου τῆς 19 Σεπτεμβρίου π. ε. Τιμῆται δὲ 60 λεπτῶν καὶ ἔχει κυκλοφορίαν 1000 φύλλον, ἐκτὸς δὲ ταν ὁ καιρὸς εἶνε θεαλλώδης, ὁπότε... τίποτε δὲν εἶνε σταθερὸν ἐν τῇ θαλάσῃ. Τὰ γραφεῖα καὶ τυπογραφεῖα του ὅμοι, ἔχουσι 12 ποδῶν μήκος, καὶ ἡ πλάτος: καίτοι δὲ τὸ ἀμπλόιον κινεῖται ἀνεύχως, ἐν τούτοις ὁ τύπος εἶνε θαυμαστῶς ὄρατος. Ἡ διεύθυνσις καὶ ἡ ἀνταγίς ἀποτελεῖται ἐξ ἑνὸς καὶ μόνου ἀτόμου τοῦ ἀγαπητοῦ ἡμῶν συναδέλφου κ. Mortimer, ὅστις τυγχάνει συνάμα καὶ διευθυντῆς τοῦ τυπογραφείου. Χρὴν δὲ ταίμιον ἐκπληροῦ ὁ κ. Γουάνης Μακάδ. Ἀλλὰ καὶ ἐπιδαται πολλοὶ προσκαλοῦνται καὶ συναρτάμενοι ἐκτάκτως εἰς τὸ θαλασσῶδες φέλλον.

Ὁ συντάκτης τοῦ ἀγγλικῶν περιοδικῶν «Tit Bits» ταξιδεῖσθαι συναιετέρας τὸ ἐπόμενον διήγημα εἰς τὴν «Express», τὸ ὅποιον εὐχαρίστως μεταφρέομεν ὄχι τῶσον διὰ τὴν ἀξίαν του, ὅσον διὰ τὸ κωμικοπεριεργὸν τῶν περιστασῶν ὡς ἐξ ἔφραγ.

ΑΤΛΑΝΤΙΚΗ ΟΡΕΞΙΣ

Ἰστορηματικὸν τοῦ City of Rome.

Εἶμαι ἠθοποιὸς μεταβαίνων εἰς Ἀμερικὴν. Οὐδέποτε τὸ ἐθνικὸν μου ὄνομα καὶ ἡ προσωπικὴ μου ἀξία ἔτυχον τοσοῦτων περιποιήσεων, ὅσον κατὰ τὴν παρούσαν περίστασιν. Ἐντὸς τῆς τελευταίας ὁμοῦς ἀδομαδὸς ἀνέπτυσά λαυμαργίαν, ἥτις ἠπειλήσεν νὰ μοὶ ἐπιφέρει σοβαρὰς συνεπειάς. Προβαίνω ν' ἀφηγηθῶ τ' ἀποτελέσματα τῆς Ἀτλαντικῆς ὀρέξεως.

Ὅλιγον μετὰ τὸν ἀπόπλου τοῦ «City of Rome» ἐκ Κωνσταντινουπόλεως τῆς 20 Σεπτεμβρίου 1888, ἤρχισα καθαρῶς νὰ αἰσθάνωμαι, ὅτι ὄσον καὶ ἂν ἔτρωγον οὐδέποτε ἔμενον εὐχαριστημένους, καὶ διαρκῶς ἐπέειγον. Εἶχον πρώτην θέσιν ἀπλῶς διότι εἶναι τὴν δευτέραν τρώγουσι βραδύτερον, ἐγὼ δὲ δὲν θὰ ἠδύναμην νὰ περιμένω τὴν ὄραν τοῦ φαγητοῦ.

Ἡ καταναλισκομένη ὄρα εἰς τὸ φαγητὸν ἦτο δι' ἐμὲ ὅλως βραχυτά και ἀνεπαρκῆς

εἰς τὸ νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὴν ἀπληστία μου. ὅταν δὲ βραδύτερον ἔβλεπον τοὺς τῆς β' θέσεως προσερχομένους εἰς τὴν τράπεζάν των, ὁ μόνος μου πόθος ἦτο νὰ ἠδύναμην νὰ τοὺς συνοδεύσω. Τοῦτο δὲν ἐξηκολούθησεν ἐπὶ πολὺ, διότι μὴ ἀνακαλύψις με ὤθησεν εἰς τὸ ἐγκλημα, ὅπερ σπεύδω ν' ἀφηγηθῶ.

Παρετήρησα, ὅτι κύριός τις μετὰ τῆς συζύγου του ἐκ τῆς β' θέσεως, κραταβλημένοι ἐκ τῆς ναυτιάζσεως, εἶτε δὲν ἔτρωγον καθόλου ἢ ὅταν κατώρθουν νὰ φάγωσι τι, τούτο εἶδει νὰ τοῖς τὸ φέρωσιν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

Συνέλαβον λαμπρὸν τινα ἰδέαν καὶ ἐπωφελήθην τῆς πρώτης ευκαιρίας, ὅπως εἰσελθῶ εἰς συνομιλίαν μετ' αὐτῶν.

Ταχέως ἔμαθον ὅτι, ἔπασχον πλειότερον ἐν τῇ αἰθούσῃ ἢ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, καὶ ὅτι ἀπεφάσισαν ὀριστικῶς νὰ μὴ γευματίζωσιν πλέον κάτω. Ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ σχεδίου μου εὐθὺς ἀπεφασίσθη. Τυχῶν νὰ ἦμαι καὶ ὀλίγον ζωγράφος, ἐσχεδιάσα κρυφίως τὸ πρόσωπον τοῦ κυρίου, καὶ μετ' ὀλίγον εἶχον ἀρκούντως πιστήν εἰκόνα τοῦ ἐπι τεμαχίου χάρτου.

Εἶπον ὅτι εἶμαι ἠθοποιός. Αἱ μεγαλήτεροι τῶν ἐπιτυχῶν μου συνίσταντο εἰς τὰς ἀκριβεῖς ἀπομιμήσεις τῶν προσώπων. Δὲν παρέστηκα νέους καὶ γέροντας τῆ αὐτῆ ἑσπέρας, οὕτως ὅστε ὁ κόσμος ἠρνεῖτο νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἦμην ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον.

Ὁ φίλος μου — ὡς τοιοῦτῶν ἤρχισα νὰ τὸν θεωρῶ — εἶχε σχεδὸν τὸ ἰδικὸν μου ἀνάστημα, καὶ πάχος. Ταῦτα δὲ ἦσαν προτερήματα τοῦ ἀπαραιτήτου, διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σχεδίου μου.

Ἡ φύσις, εὐτυχῶς, ἐμπεριέμεινε περὶ τῶν κοινῶν τούτων ὁμοιοτήτων — ἡ τέχνη εἶδει νὰ παράσῃ τὸ ὑπόλοιπον.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐκάθησα εἰς τὸ δεξιὸν τῆς 5ης ὄρας καὶ τὸ ἰκανοποίησα ἐπαξίως. Ἐν τούτοις ἀπῆλθον ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους, καὶ ἐκλείσθη ἀπομονωμένος ἐν τῷ θαλάμῳ μου. Ἀποῦ πρώτον ἐκλείδωσα ἔσθαι τὴν θύραν, ἵνα μὴ τυχόν τις ματαιώσῃ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σχεδίου μου, ἠνοιξά τὸ κινῶτιον τὸ περιέχον τὴν μορφήν, τοῦ ψευδοῦς μύστακας καὶ τὰς κνήμας, τὰς διαφόρους κόνεις καὶ ὅλα ἐν γένει τὰ χρεωδῆς τὰ συντελοῦντα εἰς τὸν ἀσχετὸν συμπληρωθῶσι τὰ ἐφόδια ἐνός ἠθοποιῦ. Εἶτα ἐξάγων τὸ σχεδιογράφημα ἐκ τοῦ θυλάκιου μου, προέβην, ὀδηγούμενος ὑπ' αὐτῶν, εἰς τὸ ν' ἀφομώσω τὴν μορφήν μου, ὅσον εἶον τε πιστῶς πρὸς τὴν τοῦ κυρίου τοῦ καταστρώματος, ἠσθάνθη δὲ κάποιον ὑπερφάνεον διὰ τὸ καλλιτεχνικὸν μου τάλαντον ἀνεύχων εἰς τὸν καθρέπτην. Ἡμῖν πεπεισμένους ὅτι καλλίστα ἠδύναμην νὰ περάσω ὡς κ. Δεκτῆρ. (τὸ γνήσιον ὄνομα παρασιωπάτω ἀνεῖκα λόγων ἐνοήτων) καὶ μετὰ

λίστα ἐν μέσῳ μᾶλλον δοκιμαστικῆς ἐπιβλέψεως, ἢ τῆς ἐν τῶσφ πυκνῇ αἰθούσῃ.

Περιβεβλημένος τὴν νέαν μου μορφήν ἐκάθησα εἰς τὸ γεῦμα τῆς δευτέρας θέσεως, καὶ ἐπὶ τέλους ἤρχισα νὰ αἰσθάνωμαι, ὅτι ὑπῆρχεν ἐλπίς νὰ κορεσθῇ ἡ ἀπληστος πεῖνά μου, ἦν ὁ Ἀτλαντικὸς ἀῆρ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐξηγύριτο.

Ὁ θαλαμηπόλος ἐξέφρασε τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ ἐπαναβλέπων με ἐν τῷ ἔστιάτορειῳ, διότι μετὰ λύπης τοῦ ἤκουσεν, ὡς μοὶ εἶπεν, ὅτι δὲν θὰ κατηρχόμην πλέον εἰς τὴν αἰθούσαν.

Ἀπήνησα με ἀρκετὴν ὑποκρισίαν, ὅτι ἡ κυρία δὲν ἠδύνατο νὰ καταβῇ, ἀλλ' ὅτι ἐγὼ εὐρισκόμην εἰς ἀνάρρωσιν καὶ θὰ ἤρχόμην τοῦ λοιποῦ τακτικῶς εἰς τὸ φαγητὸν, ὅπως καὶ πρότερον. Ἐκ τῆς ἐντυπώσεως, ἦν ἡ δῆλωσίς μου αὕτη ἐνεποίησεν, εἶδον καὶ ἐπεισθῆν, ὅτι ἡ ἀπάτη ἦτο πλήρης.

Δὲν θέλω σπαταλήσῃ, κ. Συντάκτα, τὸν πολυτίμον χρόνον τῆς λίαν διαδεδομένης ἐφημερίδος σας, ἀρνούμενος τὰ διάφορα τεχνάσματα, ἅτινα μετέχειρίσθη ὅπως διατηρῆ τὴν ἀπάτην.

Ἀπῆντων εἰς ὄλας τὰς ἐρωτήσεις καὶ παρατηρήσεις μετὰ τῆς προσηκούσης σοβαρότητος καὶ ἀξιοπροσεχίας. Δύναμαι προσέτι νὰ προσθέσω, ὅτι ἔμαθον μετ' ἀληθοῦς σατανικῆς εὐχαριστήσεως, ὅτι ὁ κ. Δεκτῆρ ὀσημέραι ἔβαιεν ἐπὶ τὰ χεῖρά καὶ ὅτι οὐδὲλως ἠδύνατο πλέον ν' ἀφήσῃ τὸ δωματίον του. Οὕτως ἦμην βέβαιος πλέον, ὅτι κατ' οὐδένα λόγον ἐκινδύνουν ν' ἀνακαλυφθῶ.

Ἐξηκολούτων νὰ τρώγω τὴν μερίδα τοῦ φίλου — ὡς ἐπίσης καὶ τὴν ἰδικήν μου — ἐπὶ ἀρκετὰς ἡμέρας μετὰ τῆς φιλεργίας καὶ καλῆς ὀρέξεως, ὅσης εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἔσται τοῦ ὀτυχῆς gentleman. Μετὰ τὸ γεῦμα τῆς πρώτης θέσεως ἀπεσυρόμην εἰς τὸν θυλάκιόν μου, ὅπως ἐτοιμασθῶ καὶ διὰ τὸ δεύτερον ἐν ἄλλῃ προσωπικότητι.

Ὅλα ἐπήγαιναν καλὰ καὶ εὐάρεστα, πλέον δὲ ἡ ἀπάτη ἀπῆλκυσε ἐνδομύχου γέλωτος ἐν τῷ κατεβρόχιζον τὰ λίαν εὐοσμία καὶ νόστιμα ἐπιδόρπια, τὰ προωριεμένα διὰ τὴν κ. Δεκτῆρ. Τοιοῦτο τροπὸς ἐγένεον ἐν ἐμαυτῷ ἐσπέραν τινα κατὰ τὸ δεξιόν, ὅτε — ὡ φρίκη! τῆς φρίκης! — ἀνακούψαι: εἶδον πρὸς ἀπειρον συγχύσιν μου οὐδὲν ἄλλο ἢ τὸ πρόσωπον τοῦ κ. Δεκτῆρ προχωροῦν πρὸς τὴν τράπεζαν.

Ὅτε με εἶδεν εἰς τὴν θέσιν μου, ἐγίνεν ὠρρότερος ἢ ὅσον θὰ τὸν καθίστα ὄλη δ' αὐτῷ ἠνακτιάζαι, ἦν ἐπὶ τῶσφ ἡμέρας εἶχεν ὑποστήσῃ με ἔβλεπεν ὡς ἐμβρόντητος.

Ἐν τῷ μεταξύ ἐπλησίασε καὶ ὁ θαλαμηπόλος καὶ παρετήρησε πρῶτον τὸν ἑνα καὶ ἔπειτα τὸν ἄλλον, ὡς ἀνθρώπος ἀνετιρεόμενος.

Κατ' ὃ τῆς δραματικῆς σκηνῆς ἡ κυρία ἀμέσως παρουσιάζεται... Ἡ παραφορὰ

καὶ ἡ ἀμύχανία τῆς θά μ' ἐπαίδρυνον ὑπερβαλόντως, ἂν περιστοιχιζόμεν ὑπὸ διαφόρων περιστάσεων.

Ὁ θαλαμηπόλος πρῶτος εὗρε τὴν γλῶσσάν του καὶ τρέμων ἠρώτησε,

— Ποῖος εἶ αὐτῶν εἶνε ὁ σύζυγός σας, κυρία;

— Ὁ δυστυχία, οὐτ' ἐγὼ δὲν ἤξεύρω! Πι νὰ κάμω τώρα; Ἐκεῖνος εἶνε νομίζω, προσέθηκε, δεικνύουσα ἐμὲ.

Καὶ ἰδοὺ ὁ ἀληθὴς σύζυγός μου ἤλθεν εἰς ἐαυτὸν καὶ ἐξήγαγεν ἐκ τῶν θυλακίων του ἐπιστολάς, ἵν' ἀποδείξῃ τὴν γνησιότητά του.

Ὡς ἀστραπὴ μοὶ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα, ὅτι εἶδῶ ἦτο ἡ καταλλήλος περίστασις νὰ τραπῶ εἰς φυγὴν.

Ἠγέρθη, λέγων, ὅτι καὶ ἐγὼ ὡσαύτως ἠδύναμην νὰ παρουσιάσω γράμματα καὶ θὰ ἔφερον πλείστα ἐκ τοῦ θαλάμου μου. Ἰν' ἀποδείξω τὴν γνησιότητά μου.

Ἐξῆλθον. Καὶ ἐντὸς ὀκτώλεπτων, ἐπαναλαβὼν τὴν γνησίαν μορφήν μου, ἐπέστρεφα εἰς τὴν αἰθούσαν σωθεὶς ἀπὸ παντὸς κινδύνου.

Εἶδον ἐκεῖ τοὺς τρεῖς ἀτεινίζοντας πρὸς τὴν θύραν καὶ ἀναμένοντας τὴν ἐπιστροφήν μου...

Ἐστράφη καὶ ἐγὼ πρὸς τὰ ἐξω... διὰ νὰ ἰδῶ τὶ ἀναμένουσιν...

Ἐκτοτε ἐπὶ τοῦ καταστρώματος καὶ πανταχοῦ παρετήρουν τὸν κ. Δεκτῆρ ἐν σοβαρωτάτῃ μετὰ τῆς συζύγου συνδιαλέξει...

Σκοπῶν νὰ διαλευκάνω τὸ μυστήριον, γράφω νῦν τούτο εἰς τὴν «City of Rome Express» καὶ διαθεσάω τὰ θυμάτά μου, ὅτι τὸ μυστήριον οὐδὲν ἔχει τὸ ὑπερφυσικόν, ἀλλὰ προέκυψεν ἀπλῶς ἐκ τῆς ἀκέρεστον Ἀτλαντικῆς ὀρέξεώς μου.

Ἐκ τοῦ Ἀγγλικῶν.

Π. Ν. ΣΤΑΘΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ ΚΡΙΕΖΗ

(Γιορτάζει διὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν τοῦ ἔθνους).

[Συνίχθαι].

ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΕΠΙΜΑΙ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΑΙΤΕΑΗ

Τέλος μετὰ 2 1/2 ὄρας, ἄμα ἔφθασαν εἰς τὰ πρῶτα τοῦ βουνοῦ, ἐβγαίνει ἡ καθάλαρα καὶ ἀπελευθερᾷ καὶ τοὺς ἐβαλεν εἰς τὴν μέσην ῥοτῆς οἱ ἰδικοὶ μας στρατιῶται ἤρχισαν φωνάζοντας τὸν Καπεταναίων τὰ ὄνοματά τους ἢ Κουκουβινὰ ἤρχισα νὰ διασκορπισθῇ εἰς τὰ βουνά, χωρὶς νὰ σταθῇ κατὰ τῶν ἐχθρῶν.

Οἱ Τούρκοι ἀγροικώντας τὰ ὄνοματά των Καπεταναίων, ὤρμησαν ὄλοι κατεπάγω τους χωρὶς νὰ κινήσῃσιν τοὺς φεύγοντας, καὶ οἱ Καπεταναῖοι ἐμπλεγμένοι ἀπὸ ὄλα τὰ μέρη μετὰ 70—80 στρατιώτας ἐ-

στάθησαν εἰς τοὺς ἐχθρούς πολλὰ γενναίως σκοτώνοντας καὶ σφάζοντας.

Ἦσαν περίπου τῶν δύο χιλιάδων. Ἐκεῖ ἐλαβῶθη ὁ μακαρίτης Ἀγγελῆς εἰς τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ ποδός. Ἡ μάχαιρα, τὸ κούρσοῦματό, εἶχε περάσῃ πέραν τὸ μερὶ. Τραβιέται ὀπισθεν καὶ ἐμβῆκεν εἰς ἐν ρεῦμα μετὰ τὸν παραγιόν του, ὅπου πάντα οἱ ἀρχηγοὶ τραβοῦν μαζί τους. Στέκει, ἐσχίζει τὸ μαυθῶδιόν του, ἐτάσσει τὴν λαβωματιανὴν ἤρχισα καὶ ἐμπαλιτίζει.

Λέγει τοῦ παραγιού του, καὶ τοῦ δίδει τὸ ντουφέκι: ρίπτει κατεπάνω τῶν 50 καθάλαραιών, ὅπου ἤρχοντο κατεπάνω τους, σκοτόνει δύο τοῦ πασάρι ἕτερον ντουφέκι, τὸ ρίπτει, σκοτόνει ἕτερος τρεῖς ἢ καθάλαρα ὤρμησε κατεπάνω τους: ρίπτει τὰς δύο πιστόλας, σκοτόνει ἄλλους δύο.

Τότες ἐγύρυσσε νερὸ καὶ τοῦ ἔδωσεν ὁ παραγιός του, ὅτι δὲν ἠμποροῦσε πλέον νὰ ὑποφέρῃ, ὅτι τὸν ἐπερικύκλωσεν ἡ δίψα.

ἤρχισα τρέμοντας νὰ πῆσῃ τὰ μπρούμυτα, καὶ τῶσον ἐπρόφρασε καὶ εἶπε τοῦ παραγιού του:

— «Φύγε διὰ νὰ μὴ σὲ πάρω εἰς τὸν λαμόν μου.»

Ὅτι ἐβγαίνει ἡ ψυχὴ του.

Τοῦ πιάνει τὸ χεῖρ τοῦ πο φίλει. Δέν του ἀπεκρίθη πλέον.

Ὁ παραγιός βλέπων τὸν καπετάνου του καὶ ἐρχομένους τοῦ ἐχθρούς, ἔβαλεν ταῖς κουμπούρας εἰς τὴν μέσην, ἐπῆρε καὶ τὸ ντουφέκι τοῦ καπετάνου τὸ ἰδικόν του τὸ ἐρίψεν εἰς μέσθας καὶ ἀνεχώρησε κατὰ τὸ ρεῦμα. Τοῦ ἐρίψαν οἱ ἐχθροί, ὅμως δέν τον εἶρον, ὅτι ἦτο πολλὰ ὀγλήγορος εἰς τὰ πόδια.

Η ΓΕΝΝΑΙΟΤΗΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΚΩΤΖΟΥ

Ὁ Καπετὰν Κωτζὸς ἀκόμη ἦτο ζωντανός, καὶ εἰς ἀδελφός του καὶ ἕτερος ἀδελφός του Ἀγγελῆς, πολεμῶντες μετὰ τὸ ὀπισθεν καὶ τρέχοντας ἔφθασαν εἰς τὰ χωρία σιμὰ τοῦ Ὀρδίου, μία ὄρα μακρὰ, καὶ ἀπὸ ἐπάνω τοὺς ἔβλεπον. ἤρχισαν οἱ ἰδικοὶ μου ναῦται νὰ ρίπτουν τὰ δύο κανόνια, ὅπου εἶχον ἐπάνω εἰς τὸ Ὀρδί, καὶ ἡ μάχαιρα δέν ἔφθανεν.

Εὐθὺς πηγαίνει ὁ αὐτάδελφός μου Ἀθανάσης καὶ μετὰ τὸν λοστρόμον Παντελῆ Γεννίτη εἰς τὸ πλοῖον τῶν Σκοπελιτῶν, καὶ τοὺς ζητοῦν νὰ τους δώσουν ἐν κανόνι ἀπὸ τὰ ἰδικὰ των ὡς μεγαλειότερα: δέν ἠθέλησαν μετὰ κανένα τρόπον οἱ θεοκατάρτατι νὰ τους δώσουν.

Τέλος τοὺς ἐπεριτριγύρισεν ἡ καθάλαρα, λέγοντες τὸ ὄνομά του.

— Κωτζὸ, Κωτζὸ, προσκύνησε νὰ μὴ σε σκοτώσωμε.

Τοὺς ἀπεκρίθη:

— Μουρτάταις, δέν παραδίδομαι, ἀλλὰ θέλω φάγῃ πολλοὺς ἀπὸ ἐσάς.

Καὶ τότες εἰπόντας τὰς πιστόλας ἡ καθάλαρα, τὸν ἐλάθωσεν εἰς δύο μέρη τοῦ μεριού, καὶ ἄλλο ἐστέθη πολλὰ γενναίως, καὶ βλέποντες οἱ ἄλλοι σύντροφοὶ του καὶ αὐτάδελφοὶ του, ὅτι δέν κάμουν τί-

ποτε, ὅτι τοὺς ἐσίμωσαν ἡ καθάλαρα ὄλη, ἐσυγχωρήθησαν καὶ τον ἀφῆσαν καὶ ἀνεχώρησαν.

Τότες ἔφριξαν πολλὰς πιστόλας κατεπάνω τοῦ Κωτζοῦ. Καὶ βλέπω μετὰ τὰ κωνοκιάλια ἀπὸ πάνω τοῦ Ὀρδίου, ὅπου ἐβαστούσαν μία κεραλή. Κι' ἔτσι ἔπαυσαν εἰς τὰς 3 1/2 ὄρας μετὰ μεσημβρίας.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΩΝ ΑΡΧΟΠΑΙΤΩΝ

Αὐτὰ μὰς ἔκαμαν οἱ θεοκατάρτατοι Ἀρχιοπαίται, ὅπου τὸ ἀνάθεμα νὰ ἔχουν.

Καὶ ἐὰν ἡμῶν μόνος μου εἰς τὸ πλοῖον βέβαια δέν ἐπάθαιναν, ἐπειδὴ καὶ ὅταν ἤθελε γίνῃ πόλεμος, ἐπρεπεν ὄλοι οἱ ὀπλαρχηγοὶ μου νὰ συναχθοῦν μέσα τοῦ πλοίου μου διὰ νὰ τους δώσω τὴν ἀδείαν καὶ ὅταν ἐγὼ τοὺς ἔλεγον, ἐπήγαιναν. τοὺς ἐβαζα πρώτον καὶ ἀνασπούσαν τὰς εἰκόνας, καὶ ἔπειτα ἐκινούσαν.

Τέλος ἐπέρασεν ὁ μήνας, ἕως νὰ τους μαζεύσω πάλιν εἰς τὰ ἴδια.

Ἐως εἶδῶ πύου, διὰ νὰ γράψω, τὴν ἀπάντησιν τῶν ἀρχιοπαγιτῶν, ὅπου ἐλαβον τὴν 4 ἀπριλίου.

Ἄρειος Πάγιος

(Ἐπου νὰ ἐπαγιάσουν καὶ νὰ ἐραθοῦν ὡς τὸ σίδηρο).

Κόριε Ἀλέξανδρε Κριεζῆ,

Ὁ θάνατος τῶν πεντακοσίων ἀν ὄλους ἐλόπησε, δέν αἰσθανόμεθα καὶ ἡμεῖς ὀλιγώτερον τὴν ὀστέρησιν των, ἀλλ' αὐτὰ εἶνε τοῦ πολέμου τὰ ἐπακόλουθα, καὶ βέβαια μετὰ τὸ αἶμά μας θέλομεν ἀξιοθώμεν τῆς ἐλευθερίας.

Ἡ πατρίς δέν εἶνε ἀχάριστος εἰς τοὺς θυσιασθέντας ὑπὲρ αὐτῆς, μήτε ἡ διοίκησις ἀλθισμοῦ τὰς ἐκδολεύσεις των, ἀλλὰ θέλει φροντιστὴν νὰ τιμῆσῃ τὴν μνήμην των μετὰ τὴν περιβλήσιν τῶν ὀφραγῶν των. Μὴ πάρετε ἐπὶ κακοῦ λοιπὸν ἀνίσως ὁ κύριος Ἀρῶος ἔστειλε νὰ καταγράψῃ τὰ εἰσοδήματα τοῦ μακαρίτου πεντακοσάρχου Ἀγγελῆ, διότι δέν εἶνε σκοπὸς νὰ ὀστερηθῶν τὰ ὀφραγὰ τὴν πατρικὴν περιουσίαν. Ὅθεν εἰπέ τῶν ὀφραγῶν νὰ ἐγγάλουν κάθε ὀσφίαν καὶ ἄς παρηγορηθῶν εἰς τὸν χαῖμόν τοῦ πατρός των, ὅτι ἔχουν πατῆρας τὴν διοίκησιν.

Υγίαινε.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 1η Ἀπριλίου 1822

Οἱ Ἄρειοπαίται

(Τ Σ) Ταλαντίου Νεφύτου, πρόεδρος

Ἀνθίμου Γαζῆς

Ἰωάννης Εἰρηναῖος

χθην με 30 κανονοβολισμούς· άπεκρίθη τρίς με πυρόβολα του στρατεύματός του· εύγηκα έξω εις τὸ Ὀρδι διὰ τὸν ὑποδεχθῶ, εἰμώσαν σιμὰ εἰς τὸ Ὀρδι, εἰδιόρισσα καὶ ἐπυροβόλησαν οἱ τοῦ Ὀρδιοῦ μου τρίς, άπεκρίθη καὶ τὸ ἰδικόν του· στρατεύμα τρίς.

Ἐφθάσαν ἐπάνω τοῦ Ὀρδιοῦ, ἐξεπέζυσαν τοῦ ἑνός τετάρτου τῆς ώρας μακρὰ διὰ τιμὴν μου. Ἐσίμωσα κοντά του, τρέχει με ἀγκαλιάζει, με φιλεῖ· ἔκαμα τὸ ὄμοιον. Ἐγύρευσε νὰ μου ἀνασπῆσῃ τὸ δεξιόν μου, δὲν ἄφησα. Τὸν ἐκάθησα ἀπ' ἔξω τῆς μάγκας τοῦ Ἀγγελῆ, πρῶν ἀγχιουτάντη του.

Ἦλθον ὄλοι οἱ ὄπλαρχηγοί μου καὶ τὸν ἠσπάζοντο· ἔλαβε μεγάλην εύχαριστησιν διὰ τὴν τάξιν ὅπου εἶδε, καὶ ἐγύρευσε νὰ μάθῃ ποῦ ἔγινεν ὁ πόλεμος τοῦ Ὀμέρ Βριώνη. Τοῦ εἰδείξαμε καὶ μᾶς άπεκρίθη.

— Νὰ ἦμουν με 10 χιλ. στρατεύμα ποτὲ δὲν ἐπολεμοῦσα.

Τὸν λέγω·

— Καὶ διατί, ἡμεῖς μόνον 1000 τὸν ἐνίκησαμεν;

Μὲ ἀποκρίνεται· ὅτι·

— Ὅλο τὸ πᾶν εἶνε τὸ πλοῖον καὶ τὰ δύο κανόνια, ὅπου ἔχετε...

Ἐἶχον διορίση ἐτοιμασίας εἰς τὸ πλοῖον, δειπνον, κτλ.

Ἐκράτησε μαζί του ὄλους τοὺς ἀξιωματικούς του καὶ τὸν ἱατρὸν του Κούρταλην καὶ τὸν Ἀλβανὸν Μουσταφᾶν ὀνόματι.

Ἦλθεν ὁ καιρὸς διὰ νὰ ἐμβαρκαρισθῶμεν διὰ τὸ πλοῖον. Τοῦ λένε μερικοὶ διὰ νὰ μὴν ἔλθῃ, ὅτι ἐγὼ θέλω τὸν κακοποιήσῃ.

Ὁ ἴδιος τοὺς άπεκρίθη, ὅτι με γνωρίζει δι' ἀνώτερόν του, καὶ ἄλλα, καὶ ἄς τὸν κρεμάσω.

Τέλος ἐκινήσαμεν με ὄλους τοὺς ὄπλαρχηγούς μου, ἐκατέβημεν κάτω, τὸν ἔδωσα προτίμησιν, τὸν πιάνω ἀπὸ τὸ χέρι, ἐμβαίνει εἰς τὴν σκαμπαβίαν καθὼς καὶ ὄλοι, ἀλαργάραμε· ἤρχισαν ἐκ τοῦ πλοίου νὰ κανονοβολοῦν, ὡς τοὺς εἶχον διορίση με ἄλλα 30 κανόνια· ἀνέβημεν εἰς τὸ κατάρωμα· μᾶς ὑπεδέχθησαν οἱ ναῦται με μὲγάλον χαιρετισμόν.

— Καλοσώρισε, Καπετᾶν Ὀδυσσεῦ.

Τοὺς ἀντεχαιρέτισε καὶ ὁ ἴδιος. Ἐλάβε μεγάλην εύχαριστησιν, ἐγύρισεν ἀπὸ πρῶμα ἔως πρῶμα παρατηρώντας τὸ πλοῖον καὶ τὰ κανόνια, ὅπου δὲν εἶχεν ἰδῆ ποτὲ πλοῖον Ἑλληνικὸν με τὸσον ἀρματωσιᾶν καὶ ἔτερα.

Τὸν ἐπῆρα ἀπὸ τὴν χεῖρα, τὸν ἐβάσα μεσα εἰς τὴν κάμαρα. Ἐχάρη, ὅπου εἶδεν ὄραϊαν κάμαρα, πολλὰ εὐτρεπισμένην· τὸν ἔδωσα ὄλην τὴν πληρεξουσιότητα, τοῦ ἔκαμα πολλὰς τιμὰς καὶ ἄλλα, τὸν ἐτρατάρισα ἀπὸ γλυκὰ καὶ πιστά.

Τέλος μου λέγει ἂν ἔχω παιγνίδια. Τοῦ εἶπον κανδουλιὰ, λαοῦτα καὶ μπουζούκια· βιολιά μόνον δὲν ἔχω. Γυροῦει ἀδειᾶν διὰ νὰ στείλῃ νὰ φέρῃ τὰ ἰδικά του, τοῦ εἶπον, ὅτι·

— Εἰς τόπον τοῦ Κριεζῆ εἶσαι ἡ γενναιότη σου καὶ μὴ ζητεῖς ἀδειᾶν.

Διορίζει, στέλνει ἀνθρωπὸν του, τὸν ἐβγάλλον ἔξω, μετὰ μίαν ὄραν ἐπιστρέφει· ἔρχονται οἱ παιγνιδιάτορες με βιολιά, ντέρια καὶ ἄλλα, καὶ δύο παιδιὰ καλὰ ἐνδύμενα, χορευτάδες του.

Ἡ τράπεζα ἔτοιμη· ἐκαθήσαμεν εἰς τὴν τράπεζαν, τρώγοντας, εὐθυμῶντας καὶ με κανονοβολισμοὺς εἰς ὄκειαν τοῦ Ὑψηλάντου καὶ τοῦ γένους. Μοῦ ἔκαμε πολλοὺς ἐπαίνους, ἐβαροῦσαν καὶ τὰ παιγνίδια, ἐχόρευσαν τὰ δύο παιδιὰ· ἐζήτησέν ἂν ἦτο ναῦταις μου νὰ εἰξεύρουν νὰ χορεύσουν τὸν Ἀλβανὸν χορόν.

Ἐδιώρισα τὸν αὐτάδελφόν μου Ἀθανάσιον, ἑτῶν 16. Ἐχόρευσε με τὸ σπαθί, καὶ ἔλαβαν ὄλοι μεγάλην εύχαριστησιν· ἦτο πολλὰ εὐμορφος νέος, ὅπου τὸν εἶχον μαζί μου εἰς τὸν πόλεμον.

ΟΙ ΦΟΒΟΙ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Εὐθυμήσαμεν ἔως εἰς τὴν μίαν ὄραν μετὰ τὰ μεσάνυκτα. Τοῦ εἶχαν στρώση εἰς τὴν κουκέταν μου διὰ νὰ πλαγιάσῃ. Μὲ ἐπροφασίσθη, ὅτι ἔχει εύχαριστησιν νὰ πλαγιάσῃ ἔξω τοῦ καταστρώματος, καὶ ἄλλα.

Τὸν ἄφησα πληρεξούσιον· εύγηκαμεν ἔξω τοῦ καταστρώματος, ὀπισθὲν τοῦ ἐγώ. Μὲ τραβᾶ ὁ Ἀλβανὸς Μουσταφᾶς· ἐπέστρεψα εἰς τὴν κάμαρα, καθίζει κοντά μου, καὶ με λέγει· Ἀλβανίτικα, καὶ δὲν εἰμποροῦσα νὰ καταλάβω τὴν διάλεκτον, ὅτι τὰ ὀμιλοῦν βαθεῖα. Μοῦ ἀποκρίνεται Ρωμαίικα, καὶ με λέγει.

— Κύριε ἀρχηγέ, ἡ αἰτία, ὅπου ὁ Ὀδυσσεὺς δὲν ἠθέλησε νὰ κοιμηθῇ κάτω εἶνε ὅτι τοῦ εἶπαν ἔξω τοῦ Ὀρδιοῦ, ὅτι εἶχες κάμη ὄρκον νὰ τὸν κρεμάσῃς εἰς τὸ πινέλο καὶ διὰ τοῦτο.

Ἐγέλασα· δὲν ἠθέλησα νὰ καταλάβῃ· τοῦ εἶπον τὴν ἀλήθειαν, ὅτι εἶχα κάμη τὸν ὄρκον, ὀμως τώρα, ὅπου ἐσίμωσα καὶ εἶνε εἰς τὸ πλοῖον μου, δὲν εἶνε συχωρημένο νὰ κάμω ἐν τοιοῦτον ἔργον, ὅτι ἂν τὸ κάμω θέλουν με κατηγορήσουν οἱ ἀπ' ἔξω· μάλιστα οἱ Τούρκοι θέλουν χαροῦν πλειότερον.

— Ὅχι Μουσταφᾶ, ἄς μὴν τοῦ ἀπεράση τέτοια ἰδέα, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἀδελφός του ἐδῶ καὶ ἐμπρός.

Καὶ τί ἦτον τὸ κρέμασμα, ὅπου εἶχον εἰπῆ· Ὅταν ἐπέρασαν ὁ πασᾶς Δράμαλης ἀπὸ τὴν Λεβδαίαν, εἰς τὴν λεγομένην Πέτραν, εἶχον μάθη, ὅτι ἔφαγεν μετρητὰ διὰ τοῦτο ἔκαμαν τόπον τοῦ Δράμαλη· καὶ ἀπὸ κάτω τῆς Πέτρας εἶνε λειβάδι, ἀπὸ νερὸ καὶ καλαμωταῖς, ὅπου ἐπέρασα καὶ ἐγὼ τὸν μῆνα Αὐγούστου με τὸν μακαρίτην Μηνᾶ Κατσικογιάννην, με χιλίους ἑκατὸν στρατιώτας, καὶ εἶδον αὐτὴν τὴν θέσιν, ἂν ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀπεροῦσε· ὅπου ἐκεῖ 50 ντουφέκια νὰ εἶνε, δὲν ἤμπορεῖ νὰ ἀπεράσῃ καὶ μῆτε ὁ σατανᾶς δὲν περᾶ, ὅχι ὁ Δράμαλης.

Καὶ ὀποιος ἄλλος νὰ ἦτο νὰ ἀγροικοῦσεν ὅτι ὁ Ὀδυσσεὺς ἔφαγεν 500 χιλγρ· τὰ ἰδία ἠθέλεν εἰπῆ, καθὼς καὶ ἐγὼ

τὸ εἶχον εἰπῆ. Ἄλλ' ὁ καιρὸς δὲν τὸ ἐσυχωροῦσεν.

ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Ἐσηκώθημεν τοῦ ὕπνου, ἐκάμαμεν πρόγευμα. Ἐως νὰ ἔλθῃ τὸ μεσημέρι, ἐπέσαμεν εἰς διάφορας ὀμιλίαις· εὐθὺς ἐβγάλω τοῦ δείχτα ἐν γραμμᾷ, ὅπου εἶχομεν συμφωνήσῃ με τὸν Μουσελίμην τῆς Εὐρίπου καὶ με τὸν Ρεσίτμπεην καὶ ἕνα ἄγον μεγᾶλον, ὅπου τοῦ εἶχεν ὁ Κολοκοτρώνησιν πίαση τὴν φαμίλιαν. Εἶχομεν τὸ συμφωνητικόν, ὄλο με γούμερα, καὶ ἄλλα, καὶ ἦτο σταλμένο με δύο ἔλληνες Ρουμελιώτας· ἐνδύμενους τουρκικὰ· ἐπέροῦσαν ὡς Τούρκοι.

Τὸν Δεσπότην τὸν εἶχομεν ἐβγάλη, ὁ Ἀράπης ὁ μεγᾶλος ὁ μικρὸς ἦταν ὁ διάκος του, τὸν Μουσελίμην, ἀπίδη, τὸν Ρεσίτμπεην, ροδάκιστο, τὸν ἄγον, κωδῶνι, τὸ πλοῖόν μου, μεγᾶλο καρπούδι καὶ τὰ μικρὰ πλοῖα, μικρὰ καρπούδια. Καὶ τὸν Μάρτιον εἶχαμε συμφωνήσῃ νὰ μοῦ γράψουν ὅτι εἶχομεν μαζοῦδι καὶ γρασίδιον.

Τὸ ἔδωσα καὶ τὸ ἀνέγνωσα· εἶδε καὶ τὴν ὀρκοδοσίαν, ὅπου εἶχομεν κάμη μαζί με τοὺς ὄπλαρχηγούς μου εἰς τὸ κρινίσμα καὶ ἄλλα τῆς πίστεώς μας, καὶ τὸν ἐπαραινίσμα νὰ σταθῇ ἔως τέλους. Μάρτιου, καὶ δὲν ἐστάθη τρόπος, λέγοντάς με, νὰ τοῦ δώσω τὴν ἀδειαν τῆς ἀναχωρήσεώς του, διὰ νὰ προφθῆσῃ τὸν Μπειζαντέ Ἠλίαν εἰς Κάρυστον, ὅτι φοβεῖται νὰ μὴ τὸν χαλάσουν οἱ Τούρκοι.

Τοῦ ἔδωσα τὴν ἀδειαν, ἐκαθήσαμεν εἰς τὴν τράπεζαν, εὐθυμήσαμεν καλὰ καὶ τὸ κεντὶ ἐβγάκαμεν ἔξω τοῦ Ὀρδιοῦ. Καὶ ἀποχαιρετώνας με ἀνεχώρησαν με ἄλλα τριάντα κανόνια, καὶ τρίς τὰ πυρόβολα, καθὼς καὶ ὁ ἴδιος ἔκαμεν. Ἐστειλα καὶ ὄλους τοὺς ὄπλαρχηγούς μου μαζί πρὸς τιμὴν, ἔως μίαν ἡμισί ὄραν.

[Ἐστειλα].

ΡΩΣΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΠΟΤΑΜΑΚΙ

(Μῦθος Κριλῶν).

Βροχὸς τῆ δυστυχία του καὶ τὸν πολὺ καυρὸ ἐτραγουδοῦσε· ἔλεγεν εἰς ἕνα ποταμάκι· «Τὸ πῶ ἀγαπημένο του, τὸ πῶ μορφοῦ τ' ἀρίδι εἶχε πνιγῆ σὸν ποταμό.» Τὸ ποταμάκι τᾶκουσε καὶ λέγει θυμωμένο· «—Ὁ! ποταμὲ ἀχόρητα! ἂν εἶχες καθαρὰ ὡσὸν ἐμὲν τὰ νερά, καὶ ἂν εἶχες τὸν πυθμένα σου ὄλους φαγερωμένο, καθένας νὰ μπόρῃ νὰ ἰδῇ καὶ νὰ παρατηρήσῃ τὰ θύματα ποῦ ἀπλήστα, σκληρὰ ἔχεις ρουφήσῃ ἀπ' ἐντροπῆ σου θὰ σήσεις τῆ γῆ νὰ εὐδισθῆ· καὶ εἰς ζοφεράς ἀβύσσους νὰ κρυθῆς.» Ἡ μοῖρ' ἂν εἶνε ὁ ἐμὲ τὰ ἔρποντα νερά, τῆς φύσεως θὰ ἦμῶντα στολῆ καὶ χαρὰ.

ἄλθῃ ὅτε εἰς ὄρθρα δὲν θὰ καίμα καμμία. Πῶς τὰ νερά μου θὰ τρεχαν γλυκὰ, με ἤρεμα, εἰς τὰς καλύβας ἐμπροστὰ κ' εἰς κἀθε δεινροῦλακι! Μόνον θὰ εὐλογοῦσαν ἡ ὄρθαι τ' ὄνομά μου, καὶ ἐγὼ εἰσδάσῃ κ' εἰς ἀγροὺς θὰ ἰδῶ τῆ δροσῆ μου χωρὶς νὰ παίρνω ἀπ' αὐτὰ μῆτ' ἕνα φυλλοράκι.

Καθ' ἄλα εὐεργετικὰ θὰ εἶχα τὰ νερά, καὶ αὐτὰ χωρὶς νὰ προξενοῦν εἰς τίποτε καμμία ποτὲ ζημία.

θὰ χύνοντο στῆ θάλασσα σὸν τὸ ἀσπὶ καθαρά.» Τὸ ποταμάκι ἔλεγεν αὐτὰ με τὰ σωστὰ του·

Καὶ τί; ὅτ' ἐβδομάδα ἡ πρώτη δὲν περᾶ ποῦ σύννεφα κατάρματα σκεπάζουν τὰ βουνά, πέφτει βροχὴ ἀπὸ σταμινοῦ, σωστὸς κατακλυσμὸς, τὸ ποταμάκι ἔξωφα γίνεται ποταμός· μ' ἄλλοιμονο! τί γίνηκεν ἡ ἡμεροτήτᾳ του! Ὑπερπῆδᾳ τὴν ὄρθη του, ἀγριμέν' ἀρρίκει, χύνεται ἀκατάσχετο, καὶ με θυμὸ βοῆει· δένδρα μεγᾶλα, γέρακα, ἄπονα ξεραζόμενα· μόνον μακρὰ ἀκούεται τριγμός ὅπου παγώνει. Ὁ δὲ βροχὸς, ὅπου γ' αὐτὸν με περισσὸ θυμὸ καὶ μ' εὐγλωττία τὸν σκληρὸ μᾶλλον ποταμό, ἐπνίγηκεν ἔλαινα μ' ὄλο τοῦ τὸ κοπάδι, καὶ ὅτε τῆς καλύβας του δὲν ἔμεινε σημάδι.

Πῶσα ποτάμια βλέπει, ἡμερᾶ, με χαρὰ, γλυκὰ νὰ μουρμουρίζουν καὶ σιγαλὰ νὰ τρέχουν, μόνον διότι ἔχουν

λίγα νερά.

Π. Α. ΑΣΙΩΤΗΣ.

Ο ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ ΕΒΡΑΙΟΣ

(Μικρὸν μυθιστόρημα).

(Τέλος)

— Ὑμεῖς ἐπικαλεσθε τὴν πείραν; ἀπῆντησεν ὁ Ἐβραῖος ὡς εἰ θέλων νὰ τὴν ἐπιτιμήσῃ. Ἄλλ' ἄς ἴδωμεν· τί σὰς εἰδίαξεν αὐτῆ; Λέγετε, ὅτι εἶσατε μήτηρ καὶ ὅτι ἐγράψατε ποῖα μαθήματα ἠντλήσατε ἐκ τοῦ βίου; Σὰς ἔφερον εἰς τὴν εύτυχίαν ἡ ὁδὸς, ἢ ἠκολουθήσατε; Ἦτο ἐπὶ τοσοῦτον τελεσφόρον τὸ συνοικεσίον, ὅπου συνήψατε, ὡστε νὰ θέλητε σήμερον νὰ ἰωθήσῃτε τὴν θυγατέρα σας· ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ καὶ νὰ τὴν ἐμβάλητε εἰς τὰς αὐτὰς περιπετείας;

— Ἀλλὰ τοῦλάχιστον τὸ συνοικεσίον μου δὲν με ἐνέβαλεν εἰς οὐδεμίαν ἀπρηπάλησιν. Γνωρίζετε πολλὰ ἐξ ἔρωτος συνοικεσία, περὶ ὧν δύνασθε νὰ εἰπῆτε τὸ αὐτό;

— Καὶ τὸ λέγετε σεις; ... Ὁ! ἀθλιότης, ἀνέκραζεν ὁ συνταγματάρχης· τίπτων τῆ μετώπῳν τῶν Ἐργεται· λοιπὸν ἀτυχὸς σάχη, καθ' ἣν δὲν ἀναμιμνησκόμεθα τῆς νεότητος ἡμῶν ἢ ὅπου τὴν ἀπαρνηθῶμεν καὶ τὴν ἐνεδιδώμεν; Νέος, συντριβόμεθα πρὸ τῶν κωλυμάτων, βραδύτερον δὲ γιν

νόμεθα ἡμεῖς αὐτοὶ ὁ σκόπελος, καθ' οὗ συντριβόμεθα ἐναλλάξ ἡ μετὰγενεατέρα γενεά. Δὲν θὰ τελειώσῃ λοιπὸν ποτὲ ἡ αἰωνία ἀσχη-ἱστορία; Πάντοτε λοιπὸν καὶ διὰ πάντος θὰ ἀνανεοῦται;

— Προτιμᾶτε ἴσως νὰ ἐγκαταλειφθῇ ἡ νεότης εἰς τὰς ἰδίας αὐτῆς ὀρμάς; Ἐπιθυμεῖτε νὰ καθυποβάλλωνται εἰς ὄλας τὰς ἰδιοτροπίας τῆς ἡ τελογική καὶ ἡ πείρα;

— Ἐπεθύμουν τὴν λογικὴν ἐπιεικῆ πρὸς τὰ εὐγενῆ πάθη, καὶ ἀκουμένην μόνον νὰ τὰ διευθύνῃ, οὐχὶ δὲ καὶ νὰ τὰ καταπιέζῃ. Ἐπεθύμουν τὴν πείραν ἔμφυγον, ὅπου ἀναμιμνησκεται τῶν χυθέντων δακρῶν καὶ ἐπιτρέπῃ εἰς τοὺς μεθ' ἡμᾶς νὰ ἀποπερατώσωσι τὸ ὄνειρον, ὅπου ἡμεῖς μόλις διεχαράξαμεν. Ἐπεθύμουν νὰ μὴ περιφρονῆται ἡ μεσημβρία ὑπὸ τῆς ἐσπέρας, οὕτε νὰ βλασφημῆται ἡ πρωία ὑπὸ τῆς μεσημβρίας. Ἐπεθύμουν, ἐπὶ τέλους, νὰ μὴ εἶνε καταδεδικασμένα νὰ ἀποκαλλῶνται αἰωνίως ὄνειροπολήματα τῆς νεότητος, ὄλα τὰ ὑπέροχα αἰσθητά τῆς πίστεως, τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, τῆς αὐταπαρνήσεως, καὶ πᾶσαι αἱ εὐγενεῖς ὀρμαί, τὰ ἀληθῆ ταῦτα δῶρα τοῦ οὐρανοῦ.

— Ἀλλὰ τί ἔχετε λοιπὸν; Πρὸς ποῖον μνησικακεῖτε; ἀνέκραζεν ἡ κυρία Λαθαρέν, ὑψοῦσα τοὺς ὄμους. Νὰ σὰς ἀκούῃ τῆς θᾶ ὀρίζετο, ὅτι πρόκειται περὶ τῆς τύχης τῆς αὐτοκρατορίας. Εἶνε ἀντάξιον τοῦ κόπου, νὰ φιλονεικῆτε τόσον πολὺ περὶ βουκολικῶ ἄσματος, καταλήγοντος εἰς ἐλαγεῖον; Πρέπει νὰ ἀπελπισθῶμεν διὰ τὴν ἀνθρωπότητα, ἐὰν ἐρωτιστικοὶ τινες δὲν καταλήγωσιν ἀναποφεύκτως εἰς συνοικεσίον; Εἶνε ἀληθές, ναι! εἶνε ἀληθές ὅτι ἡγαπήθημεν ἀμφοτέροι εἶχομεν τὴν μικρὴν ἡμῶν μυθιστορίαν. Ἀλλὰ δὲν ἀπεβιάσαμεν, ὡς ἐκ τούτου, οὕτε ὁ εἰς οὕτε ὁ ἄλλος, καὶ ἐπὶ τέλους ἐγὼ σὰς ἐπαναβλέπω συνταγματάρχην, ἰππότην τοῦ λεγεῶνος τῆς Τιμῆς, καὶ κατὰ τὰ φαινόμενα λίαν καλῶς ἔχοντα.

— Ἐὰν ζῶ, εἶπεν ὁ Ἐβραῖος, εἶνε διότι τροφή μου ὑπῆρξεν ἡ μικρὰ ἐκείνη μυθιστορία, καὶ διότι ἐσεβάσθη τὴν λύπην μου, πρὸς ἣν καὶ κατέφυγον. Ἰδοὺ διατί δὲν ἀπεβίωσα, ἰδοὺ τίνι τρόπῳ ἔσασα τὴν καρδίαν μου. Ἄλλ' ὅμως, ἦτις ἐζητήσατε τὴν κήθην τοῦ ἀγροῦς σας ἐν τῷ μέσῳ τῆς κοινωνίας, ὅμως, ἦτις ἴνα ψυχωγήσῃτε τὸ κενὸν καὶ τὴν ἀογίαν τῆς καρδίας σας, κατέφυγετε εἰς πάσας τὰς ματαιότητας καὶ τὰς χυδαίας φιλοδοξίας, ὅμως εἶσατε νεκρὰ· μάλιστα νεκρὰ, με ἀκούετε; Οὐδὲν πλέον ὑπολείπεται ἐξ ὕμων, οὐδὲν ἐκ τῆς Ἰουλίας ἐκείνης, ἢν τῶσον πολὺ ἠγάπησα. Τί ἐπράττατε, ἐνῶ ἐγὼ διετέλου πιστός εἰς τὴν ἀνάμνησίν σας; Τί ἐπράττατε, ἐνῶ ἐν τῷ στρατοπέδῳ, ὑπὸ τὴν σκηνῇ καὶ ἐν μέσῳ τῶν σφαιρῶν ὅμως ὑπῆρχετε πάντα τὸ ἀόρατος σύντροφος τῆς τύχης καὶ τῆς ὄψεως; Ὅτε εἰμίνατε ἐλευθέρω, ἡ δίκαιό σας, ἢν ἔπρεπε πάντοτε νὰ πληροῖ ἡ εἰκὼν μου, ἐστράφη μίαν καὶ στιγμὴν πρὸς ἐμέ. Ἐπροτίσατε ἀρὰ γέ ποτε νὰ μάθητε ἐὰν ἔζων εἰσέτι; Πρὸ

ὀλίγου ἀκόμη, ἐπαναβλέπουσά με ἡσθάνθητέ τι ἐκ τοῦ παρελθόντος τὸ ἀνασκαλεῖον τὴν καρδίαν σας; Εὐρισκομένη καὶ παλιν μετ' ἐμοῦ, ἐν τῷ κήπῳ πούτῳ, συνεκινήθητε ποσῶς, ἔστω καὶ ἐπὶ μίαν μόνην στιγμὴν; Ἡ ἐπιστολή αὕτη, ἢν φέρω πάντοτε ἐπ' ἐμοῦ, δὲν διήγειρεν ἐν ὄριν ἄλλο τι αἰσθημα ἢ μόνον τὸ πείσμα· καὶ τὴν ὀργῆν; Καὶ τώρα σκώπτετε! Τὸ ποιῆμα τῆς νεότητός σας, ὁ ἔρω, αἱ τέψεις του, αἱ ἀπελπισίαι του, πάντα ταῦτα δὲν εἶνε, καθ' ὄμας, ἢ κενὸν τι μυθιστόρημα, ὅπου καὶ νὰ ἐμπαιζόμεν μάλιστα δυνάμεθα! Ἄλλ' ἀρκεῖ πλέον! Πρὸ εἰκόσιν ἐτῶν σὰς ὀπῆκουον καὶ ἀνεχώρων, ἀφοῦ ἀποχαιρετήσθημεν διατελευταίαν φοράν ἐκεῖ, πολὺ πλησίον, καὶ ἐσπέραν τινὰ ὄμοιον ταύτης. Δὲν τὸ ἐνθυμησθε; Ἐλησημονήσατε τοὺς λυγμούς καὶ τὰ δάκρυά σας; ... Ἐ! ἔστω, τότε θὰ ὑποβλήσῃσθε ἐγὼ τὴν μνήμην σας· ἔλθετε! ἀνέκραζεν ὁ συνταγματάρχης μετὰ ζέσεως.

Καὶ λαμβάνων βιαίως τὸν βραχιόνά της, τὴν παρέσυρε πρὸς τὸ ἰχθυοτροφεῖον. Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἀμφοτέροι ἴσταντο ἐπὶ τῆς ὄλας ἡνεωγμένης μικρᾶς θύρας τοῦ δεινρῶνος, καὶ παρὰ τὸ ἀμυδρὸν φῶς τοῦ λυκαυγοῦς, ἠδύναντο εἰσέτι νὰ διακρίνωσι πᾶν δ, τι συνέβαινεν ἐκεῖθεν τοῦ περιβόλου, εἰς εἰκοσι βηματῶν ἀπόστασιν. Ὁ Παῦλος καὶ ἡ Θερεσία ἐκάθητον, ὁ εἰς παρὰ τὸν ἄλλον, ἐπὶ τινος λιθίνου ἐδωλίου παρὰ τὴν ὄρθην τοῦ ἰχθυοτροφεῖου. Ἡ Θερεσία, ὑπὸ τῆς λύπης καταβλημένη, εἶχεν ἀψίση τὴν κεφαλὴν της νὰ καταπέσῃ ἐπὶ τοῦ ὄμου τοῦ Παύλου· οὗτος ἐκράτει τὰς χεῖρας τῆς ἀμφοτέροι δὲ ἐκλαίον. Ἡ Μάρθα, παρ' αὐτοῖς ἴσταμένη, ἐκλαίειν ἐπίσης.

— Ἰδέ τους Ἰουλίαν! εἶπεν ὁ Ἐβραῖος μετὰ φωνῆς συγκεκινημένης. Ἀμφοτέροι εἶνε νέοι καὶ εὐειδεῖς. Ὁ βίος ἠνοήγετο πρὸ αὐτῶν πλήρη ἐπίδων καὶ ὀσογέσεων. Ἀγαπῶνται, ὡς ἡγαπώμεθα ἡμεῖς, καὶ μολατάυτα βλέπει, ὅτι ἀποχαιρετῶνται καὶ ὅτι θὰ ἀποχωρισθῶσιν ὡς καὶ ἡμεῖς. Ἰδέ, Ἰουλίαν! εἶνε ἡ θυγατήρ σου, τὸ μονογενὲς τέκνον σου, ἐκεῖνον τὸ ὄμοιον ὀλίγον ἐλειψε νὰ χάσῃ. Ἰδέ πόσον εἶνε ἀκόμη ἀδύνατος καὶ ἀσθενής! Δὲν φοβεῖσαι μὴ τὴν φονεύσῃ ἡ λύπη;

Ἡ κυρία Λαθαρέν διέμενεν ἀκίνητος, θναυδός. Ὁ Ἐβραῖος δι' ἔταστικὸν βλέμματος κατεσκόπεε ἐπὶ τῶν χαρακτῆρων της τὴν ἐξέγερσιν τῆς καρδίας της, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ τί ἐν αὐτῇ συνέβαινε.

Ὁ Παῦλος εἶχεν ἐγερεθῆ. Ἡ Θερεσία ἐκάθητο εἰσέτι καταπεποννημένη, ἡ δὲ Μάρθα τὴν περιέβαλλε διὰ τῶν βραχιόνων της. Ἐν τῇ σιγῇ τῆς ἐσπέρας ἠκούοντο λυγμοὶ καταπιεζόμενοι.

— Ἐλθετε, φίλε μου, εἶπε τέλος πάντων ἡ κυρία Λαθαρέν. Καὶ διηυθύνθησαν πρὸς τὴν ὄρθην τοῦ ἰχθυοτροφεῖου, γαλήνιοι κατ' ἐπιφανείαν, ὡς εἰ ἀνεμένοντο. Ἀμα τοὺς εἶδεν ἡ Θερεσία ἠγέρθη. Καὶ οἱ τρεῖς δὲ καταταταραχμένοι, ὡς ἔνοχοι, εἰσῶν κατανεύοντες, τοὺς ὀφθαλμούς.

— Θηρεσία μου, είνε άργά και δέν πρέπει να μείνης πλείότερον εις τό μέρος τούτο, είνεν ή κυρία Λαβαρέν. Αί χειρές σου καίουσιν έχεις πυρετόν. Η έσπέρα, άγαπητή μου, είνε δροσερά και πρέπει να εισέλθης.

Και μετά της τρυφερώτερης στοργής έκαλύψε την Θηρεσίαν διά του ίδιου της έπανωφοριού. Είτα άποτεινομένη προς τόν Παύλον είνεν.

— Ηξέρω ότι αναχωρείτε αύριον, κύριε Παύλε, και ότι μεταβαίνετε εις Άφρικην παραλαμβάνομενος υπό τούσυνταγματάρχου. Είθεε λίαν καλός έλθών να άποχαιρετίσητε τάς φίλας σας. Ουδέποτε θέλω λησμονήση τάς ένδαίξεις της συμπαιθείας, άς έλαβον παρ' ύμών, πριν ή μάστιγα σας γνωρίσω θά ένθυμούμαι δέ πάντοτε μετά συγκινήσεως τό ζωηρόν ένδιαφέρον σας διά την άσθένειαν της θυγατρός μου.

Θηρεσία έπιθυμώ πολύ να δώσης εις τόν γείτονά μας ένθύμιόν τι ιδιόν σου, όπερ να φέρη μεθ' έαυτού. Δός αύτῷ τόν δακτύλιον, τόν όποιον έθεσας εις τόν δακτύλον σου από της παιδικής έτι ηλικίας σου.

Η Θηρεσία, σφόδρα συγκινημένη, έδοκίμασε να άποσύρη εκ του δακτύλου της τόν δακτύλιον, αλλά παρ' άσσαν την ισχνότητα του δακτύλου της, δέν τό κατώρθεσε.

— Μήτέρ μου, δέν δύναμαι να τόν άποσύρω, είνεν άκαπτις.

— Προσπάθησον άκόμη.

Η Θηρεσία έδοκίμασεν εκ νέου, αλλά εις μάτην.

— Άδύνατον μήτέρ μου.

— Τότε, είνεν ή κυρία Λαβαρέν, δέν βλέπω ειμή εν μόνον μέσον, και ό γείτων μας είνε τόσο καλός, ώστε πιστεύω ότι θά τό άσπασθῃ. Άφού θέλομεν να τῷ δώσωμεν τόν δακτύλιόν σου, ούτος δέ δέν έζέρχεται της χειρός, τότε, τέκνον μου, δός αύτῷ την χείρά σου.

Ταυτοχρόνως έλαβε την χείρα της Θηρεσίας, την έθεσεν εν τῷ του Παύλου, και έπί τινας στιγμάς διέμεινεν έννηγκαλισμένοι και οι τρεις.

— Α! καλός έλεγον εγώ, ότι πρέπει να ήσθε λαμπρός άνθρωπος! άνέκραζεν ή Μάρθα πηδῶσα εις τόν λαιμόν του Έβράρδου.

— Λοιπόν; τῷ είνε κατόπιν ή κυρία Λαβαρέν, είνε νεκρά ή Ίουλία εκείνη;

— Όχι, άπήνησεν ό Έβράρδος ήτο άπλώς νεκρωμένη, εγώ δέ την έκαμα να άναστή.

Επειτα έννηγκαλιζόμενος ταυτοχρόνως τόν τε Παύλον και την Θηρεσίαν, τοίς είνε.

— Ημην μόνος, άνευ οικογενείας τώρα θά είνε σεις τά δύο μου τέκνα.

Μεθ' ό πάντες όμοῦ επανέλαβον την πρόσ την έπαυλιν όδόν. Οι νέοι προπορεύοντες, είνοντο δέ ό Έβράρδος και ή Ίουλία.

— Ω Θεέ μου, έφώνησεν αίφνης ή κυρία Λαβαρέν, και ό άλλος γαμβρός μου, όσας με είδοποίησεν, ότι έρχεται περί τά τέλη της έβδομάδος;

— Θα τῷ γράψης, είνεν ό Έβράρδος.

— Αναμφιβόλως αλλά τί να τῷ είνω; Την άλήθειαν και μόνην την άλήθειαν. Έάν είνε άνθρωπος ευγενής, θά σας ευχαριστήση. Έάν δυσαρεστηθῃ, κατ' ά διαβόλου! Δέν είνε άξίος της τιμής ούτε ενός στεναγμού.

— Και ή προϊξ;

— Δέν ήδύνατο να φθάση εις καλητέραν στιγμήν; δέν έχετε ή να άντικαταστήσητε τά αρχικά γράμματα.

— Όπερ και αναλαμβάνω εγώ, άνέκραζεν ή Μάρθα μεταστρεφόμενη, και σας υπόσχομαι να μη βραδύνω ποσώς.

Τρεις έβδομάδας μετά ταῦτα υπεγράφετο εν Άλωνίσις τό γαμήλιον συμβόλαιον. Η κυρία Λαβαρέν δέν μετεμελείτο άκριβώς διά την καλήν πράξιν, εις ήν ένέδωκεν, αλλά εν τούτοις έσκέπτετο ήδη, επωφελουμένη της ελευθερίας της, να άνακτήση εν Παρισίσις τάς σχέσεις και φιλικίας της. Εύκόλως άνέχεταί τις να μη ζῇ εν τῇ κοινωνίᾳ, αλλά ούδέναις παρηγορείται έπί τῷ ότι δέν ζῇ πλέον εν αύτῇ.

Ο Παύλος και ή Θηρεσία ήσαν ευτυχεις. Η μετ' όλίγον μέλλουσα να άνατείλη σελήνη του μέλιτος εφώτιζεν ήδη διά τῶν πρώτων αύτης άκτινων τά άκρα του όρίζοντος. Ο Έβράρδος έχειρε διά τῶν ευτυχίαν ταύτην, τό έργον τῶν χειρῶν του, αν και τῷ έστοιχίζεν υπερόγκως την έξηγόρασε διά της θυσίας της πληρούσης άλλοτε τόν βίον του γοητείας.

Κατά τάς τρεις ταύτας έβδομάδας άδουά ήνεώχη μεταξυ αύτου και της κυρίας Λαβαρέν. Έκαστος αύτῶν ήτο διά τόν έτερον διηνεκές άντικείμενον εκπλήξεως. Ο συνταγματάρχος είνεν δέν άνεύρισκε πλέον εν έαυτῷ τό αίσθημα, ύφ' οῦ κατείχετο έπί τοσοῦτον χρόνον, και έσκέπτετο ότι ή άμοιβή του, διά τό ύπ' αύτου διαπραχθέν αγαθόν έργον, θά ήτο να άναχωρήση έτι μάλλον άπομεινωμένος ή οτε άφίχθη.

Είς την έπαυλιν ύπήρχε πλήθος κόσμου. Όλοι οι περίε εὔπατρίδες και οι προεξέχοντες της πόλεως ήσαν προσκεκλημένοι.

Ός προς την Μάρθαν θά έννομιζέ τις ότι ήτο άποῦσα. Και μολαταῦτα ήτο εκεί, αλλά, μεμονωμένη πάντοτε εν τινι γωνίᾳ της αίθούσης, έφαινετο μελαγχολική και σκεπτική. Κατά τάς τελευταίας ταύτας ήμέρας είνεν άπωλέση δλην την παιδρότητά της, ό Παύλος δέ και ή Θηρεσία, πάντα προσηλωμένοι εις τόν τρυφερόν έρωτά των, μόλις είνον παρατηρήσθη την άλλοίωσιν της φίλης των. Ο Έβράρδος όμως παρστήρει και άνησυχεί, καθίσας δέ ποτέ παρ' αύτῇ, τῇ είνε:

— Τι έχετε, τέκνον μου; Πού ή παιδρότης σας εκείνη, ή ζωογονούσα άλλοτε δλην την οίκίαν; Άπό τίνος καιρού σας βλέπω σκεπτικήν, άνησυχόν, τεταραγμένην.

— Καλώς τό παρατηρήσατε... Έχετε λοιπόν όλίγην φιλίαν δι' έμέ;

— Και πολλήν μάστιγα. Άφ' ής στιγμής σας είδον άπεκτίησθε την άγάπην μου. Νομιζώ ότι ήμην πάντοτε φίλος σας και θά έλυπούμην σφόδρα αν άνεχώρουσιν με την ιδέαν, ότι πάσχετε ίσως ένεκα άποκρύφου τινός πόνου. Είπήτέ μοι, τέκνον μου, τί έχετε;

— Δέν δύναμαι οὔτε θά τοιμήσω ποτέ να σας τό είνω.

— Δέν έχετε λοιπόν καμμίαν έμπιστοσύνην εις έμέ; Δέν δύναμαι λοιπόν να σας συνδράμῳ κατ' ά τι;

— Ουδέεις εν τῷ κόσμῳ μοι έμπνέει τόσσην έμπιστοσύνην όσσην έμείς.

— Τάτε λοιπόν, όμιλήσατε; άνοιξατέ μοι την καρδίαν σας.

Εκείνη διέμεινε σιωπηλή έπί τινας στιγμάς, είνε δέ διά τρεμούσης φωνής τῷ είνε:

— Έάν ήγάπων τινά και εγώ, ως ή Θηρεσία;

— Θα παρηγορηθε και υμεις, ως εκείνη, είνεν ό Έβράρδος μειδιών.

— Η Θηρεσία αγαπάται, άπήνησεν ή Μάρθα, ενθ' εγώ άγνοῶ αν ό μόνος άνθρωπος, εις δν έπεθόμην να δώσω την ζωήν μου, θελήση να την δεχθῃ.

— Πρόκειται λοιπόν περι του αυτοκράτορος της Κίνας;

— Μη σκώπτετε, παρακαλώ, αλλά άπαντήσατε ειλικρινώς. Φρονείτε ότι εις άνθρωπος σοβαρός, λίαν σοβαρός μάστιγα, ήδύνατο να άγαπήση μίαν ερελλουσιανήν ως έμέ, και να συγκατατεθῃ να γίνῃ ό οδηγός και τό στήριγμά μου;

— Φρονώ ότι είνε άξιολάτρευτος νέα και ότι πάς χρηστός άνθρωπος ήθελε θεωρηθῇ ευτυχής διδων όμν τόν όνομά του.

— Είνε άληθές πᾶν ό, τι λέγετε;

— Βεβαίως; άληθέστατον.

— Είμαι πλουσία και όρρανή, οι συγγενείς μου δέ με ύπολήπτουται άρκούντως, ώστε να μη θελήσω ν' άντιταχθῶσι κατ' ά τῶν όρέξεων και της ελευθερίας μου. Ίνα ιδήτε μέχρι τίνος βαθμού φθάνει ή πρός ύμεις έμπιστοσύνη μου, σας λέγω ότι σκέπτομαι να προσφέρῳ δι' ύμων την χείρά μου εις εκείνον, εν έξέλεξα μεταξυ όλων τῶν άλλων. Θα τῷ είνε πῆτε δέ, ότι εάν εκείνος δέν συγκατιθεταί, ή δεσποσύνη Σαμιλιε οὔδέποτε πλέον θά νυμφευθῃ.

— Άλλά, ήρώτησεν ό Έβράρδος λίαν συγκινημένος, τόν γνωρίζω λοιπόν εγώ;

— Ναι τόν γνωρίζετε. Είνε στρατιώτης της Άφρικῆς, ή τιμότης και ή χρηστότης προσωποποιημένη.

— Άλλά τίς είνε λοιπόν αυτός;

— Είνε, είνεν ή Μάρθα έγειρούσα προς αυτόν τους ώφθαλμούς της όφθαλμούς μεστόους δακρύων είνε... ό συνταγματάρχος του συντάγματός σας.

Τί άπήνησεν ό Έβράρδος; Σῶ αυτός, φίλε άναγνώστα, τί ήθελες άπαντήση ύπορισκόμενος εις την θέσιν του;

Δέν επανήλθε μόνος εις Άφρικην; αλλά έφερε μεθ' έαυτού τόν σπανώτερον τῶν

θησαυρῶν, ήτοι γυναίκα έχουσαν πνεῦμα φαίδρον, ψυχῆν ένάρτερον και καρδίαν ειλικρινή.

(Εκ του Γαλλικού)

ΑΘ. ΒΟΛΑΝΑΚΗΣ
ΤΕΛΟΣ
ΛΟΓΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΤΟ ΑΝΑΘΕΜΑ
(Σελίδες εκ του σημειωματαρίου μου)

Η συγκοινωνία έπί του Πηλίου γίνεται ως έπί τό πλείστον δι' ήμιόνων. Οικογενειάρχαι, οὔδεν άλλο έχοντες επαγγέλμα, ζῶσιν εκ τῶν άγωγίων, άτινα λαμβάνουσι διά την μεταφοράν τῶν ταξειδιωτῶν από τῶν χωρίων αύτῶν μέχρι του Βόλου ή και τ' άνάπαλιν, παρακολουθοῦσι δέ καθ' όλον τό διάστημα, δια μέσου πυκνῶν δασῶν εξ όρειῶν και δι' άτραπῶν δυσβάτων, πεζοί την ήμιονόν των και ένίστε περιπατοῦσι καθ' όλην την ήμέραν, πολύ πρό της άνατολής του Ήλιου μέχρι του μεσονυκτίου, και πέραν έτι, εν άνάγκῃ Περιποιοῦνται δέ τόσον τά ζῶα τῶν, όσον δέν περιποιοῦνται οὔδε τό ίδιον έαυτῶν σώμα οὔδε την οικογένειάν των καί εκείνα είνε τόσον ευπειθῆ εις τά προστάγματα των, ώστε θαυμάζει τις πῶς π. χ. εις εν εἶζω! τῶν άγωγίων άπομακρύνονται βράχον ή δένδρον, κειμενον εν τῇ όδῳ, πλησίον του όποιου αν διήρχοντο, ήθελον κτυπήση τόν ποδά του επιβάτου ή καταστρέψῃ τάς άποσκευάς του.

Ο άγωγός μου είνε γέρον εκ τῶν αγαθώτερον, οῦς έπλασεν ή φύσις, αλλά ή άγαθότης του θά ήτο πολύ μεγαλειτέρα, αν έστερέτο άλλου προσόντος, της φλυαρίας. Παρ' όλον τό γῆρας του είνε ακμάτος και οι μυῶνες τῶν ημιγόνων ποδῶν του, — άνάγκη να το όμολογήσω — πολύ ευρωστότεροι τῶν ήμιῶν. Από της άρχῆς του δρόμου τό στόμα του έλάλει άδιακόπως και περι παντοίων ζητημάτων.

Ήρκει να τῷ προτείνω έρώτησιν τινά περι όρειῶν τίνος κευκαμένης ή περι της ονομασίας τοποθεσίας τίνος, και άφ' οὔξέκειναι όλίγον θλιβερώς την κεφαλήν, ήρχιζεν:

«Εδῶ, παιδί μου, τόν παλαιόν καιρό...»

Και δέν παρήγγοντο πολλά λεπτά και ήκρουν εκεί τά ονόματα του Μεγάλου Αλεξάνδρου, του Παρίδος, του Σολομωντός, του Δαυίδ, του Μεγάλου Κωνσταντίνου!

Επρεπε να τῷ υπενθυμίσω εκ δευτέρου και ένίστε εκ τρίτου την έρώτησιν, δια να λάβω την προσήκουσαν άπάντησιν.

Ο Ήλιος έκλινε προς την δύσιν του. Εφθάσαμεν έπί της κορυφῆς λοφισκού, όπουθεν φάνεταί τό χωρίον μας και έπί του όποιου έκειτο σώρος μικρῶν λίθων.

— Φθάσαμε στο άνάθεμα, είνε τότε ό άγωγός μου.

— Ποῦ άνάθεμα; τόν ήρώτησα.

— Δέν το βλέπεις; μοι άπεκρίθη, και έδειξε διά της χειρός του τόν σώρον τῶν λίθων. Ναι, αυτό είνε τό άνάθεμα, έξηκολούθησεν. Όταν ήταν Τούρκοι εδῶ, πριν να γίνῃ Έλληνικό και πριν άκόμα να έρθῃ στην Ελλάδα ό Κυβερνήτης, στο χωριό δέν είχαμε δημάρχου όπως τώρα, που τά ζέρουμε ήμεις τότε τέτοια πράγματα; τότε ήταν κουτσαμπασίδες και δημογέροντες, είχε ένας μία ύπθροσι μ' έναν άλλο, πήγαιναν και οι δύο στον κουτσαμπαση, όποιος ήταν, λέγαν τί είχανε, τους έλεγε εκείνος τί ήθελε τους πῆ, τελείωνε, τώρα για να βρῆς τό δικη σου θέλεις βασιλικά έξοδα...

Φαίνεται ότι προσφάτως ήλθεν εις σχέσεις προς τά σημερινά δικαστήρια.

— Και τό άνάθεμα; τόν υπενθύμισα.

— Α, τώρα θά σου πῶ και γι' αυτό, δλο βιάζεσαι! Έσείς θέλετε να κά μάθετε όλα μαζί, μα δέν μάθαινονταί έτσι! Μά βλέπετε έμένα; εγώ έζη ήμνες μονάχα πῆγα στο σχολείο, είχαμε τότε, θυμούμαι, έναν καλόγερο δάσκαλο...

— Τό άνάθεμα! επανέλαβον πριν προχωρήση μακρότερον εις τάς άναμνήσεις του.

— Αι, άκου λοιπόν. Στο χωριό είχαμε και καλούς ανθρώπους, όπου θέλαν τό καλό του χωριού, μά είχαμε και κακούς, όπου θέλαν τό κακό και τρώγαν από τό χωριό. Κι' όποιοι ήταν καλοί, καλά, μά όποιοι ήταν κακοί, τί άλλο να τους κάνουμε; δέν μπορούσαμε να κάνουμε και τίποτε, τους ρίχναμε άνάθεμα. Και όχι ήμεις μονάχα, κι' οι πατέρες μας κι' οι παππούδες μας' έτσι τό βροίκαμε. Όποιος περνούσε από 'δῶ, ή στο Κάστρο' πάινε ή έρθουσαν άπ' τό Κάστρο, έριχνε μιά πέτρα άπάνω στο σώρο και έλεγε: «Όποιος τρώει άπ' τό χωριό, άνάθεμα! Όποιος τρώει άπ' τό χωριό άνάθεμα!» τρεις φορές. Και έτσι είνινηκε αυτός ό σώρος και από τότε άπόμεινε και τό όνομα και τῷ λένε άνάθεμα.

— Και τί έκερδίσετε σεις άπ' αυτό; τόν ήρώτησα πάλιν.

— Τι έκερδίσαμε;

— Ναι!

— Πῶς τί έκερδίσαμε; Ναι, καλά είνε να σέ στέλνουν έσένα στο άνάθεμα;

— Όχι δά, μάρμακα, τί σου έκαμα και να με στείλεις στ' άνάθεμα;

— Με συμπάθειο' ό λόγος τό λέγει. Ο μακαρίτης ό πατέρας μου μόλεγε πῶς όταν ζούσε ό Μέγας Αλεξάνδρος...

— Άφσέ τον τόν Μέγαν Αλεξάνδρον. Σ' έρωτῶ αν έμνέτε σεις Ιαονοποιημένοι, διότι έστέλλετε εκείνους εις τό άνάθεμα;

— Τι άλλο να τους κάνουμε; Πές μου εσύ τί να τους κάνουμε; Αυτοί μας έτρώγαν, μάς εκλεφταν, γράμματα από μάς δέν ήξερε κανένας να τους μιλήσῃ.

* Βίλον.

οι Τούρκοι μάς έκαναν, δι, τί θέλαν, εμείς οὔτε τουφέκια είχαμε οὔτε τίποτε, τους στέλναμε λοιπόν κι' εμείς στ' άνάθεμα, και ό Θεός!... Νάτο: που είνε τώρα οι Τούρκοι;...

Μετά μίαν ώρα κατέβαινον εκ της ήμιόνου πρό της οίκίας μου....

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΛΑΡΑΚΤΑΣ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΓΧΟΡΙΑ

Την παρελθούσαν Τρίτην εγένετο εν Θήβαις, εν τῇ πεδιάδι του Κρικουκίου, ή μεγάλη πλαστή μάχη, έπί παρουσίᾳ του Βασιλέως, του κ. πρωθυπουργού, τῶν στρατιωτικῶν άκολούθων της Ρωσικής και Τουρκικής πρεσβείας και άπειρου πλήθους λαοῦ εκ της πόλεως τῶν Θηβῶν και τῶν πέριξ. Τά μετά μείριτες τάξεις και έμπυχίας γινόμενα γυμνάσια άπέδειξαν έρίστην την καταστάσιν του στρατού, ελάχισται δέ παρετηρήθησαν ελλείψεις κατ' την μάχην έπληρώθησαν δύο στρατώνας, εξ άποσετίας αναφύλαξης της πυρτιδος κατ' την γύμνωσιν τηλεβόλου. Ο Βασιλεὺς επανήλθεν ένταῦθα περι τό μεσονύκτιον της Τετάρτης. Χθές εγένετο δευτέρα μεγάλη πλαστή μάχη εν Ριζώνᾳ. Σήμερον αναχωροῦσιν εις Πετροῦπολιν, προς τέλεισιν τῶν γάμων της βασιλικῆς οικογενείας. Έκ Πατρῶν θά επιδείξασθῶν επί της Αμφιτέριτης και θά διέλθωσι διά της Βενετίας. Εν Διένη θά διατρίψωσιν επί μίαν ήμέραν και εκείθεν δια Βαρσοβίας θά μεταβῶσιν εις Πετροῦπολιν. Την παρελθούσαν Τρίτην ήλθεν ένταῦθα ό αρχιδούξ της Αυστρίας Κρόλος Στέφανος, την δ' επομένην ή σύζυγός του Μαρία Θηρεσία. Σκέψις γίνεται, όπως τά μονόπραχμα και δίπραχμα χαρισνομήματα άντικατασταθῶσι δι' άλλων εκ νικελ κατασκευασθησομένων. — Το μακουροδικετον Αμφιτέριτης καταδικάσει τους κ. κ. Ρέκον Χοϊδάν και Κλ. Τριανταφύλλου, συντάκτην του «Ραμπαγᾶ», κηρυχθέντας υπό τῶν ένόρκων ενόχους εξουβρίας κατ' ά του Βασιλέως και του Διαδόχου, τόν μὲν πρώτον εις τριῶν έτῶν φυλάκισιν, τόν δέ κ. Τριανταφύλλου εις έπτά έτῶν ελευθέρην. — Ένεκρίθη διά Β. διατάγματος ό υπό της έπιτροπῆς τῶν Ολυμπίων και τῶν κληροδοτημάτων συνταχθείς κανονισμός του λαχείου της Δ' Ολυμπιάδος, επανολοθήσῃ δέ και τά της εκδόσεως και του έλέγχου τῶν εκδοθησομένων γραμματίων του λαχείου τούτου.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

Ο πρωτότοκος υιός του κόμητος τῶν Παρισίων ήρραβωνίσθη την προηγουμένην Μαργαρίταν, θυγατέρα του δουκῆ της Σάρτρης. — Δεχόμενος την Ίταλικήν παροικίαν της πόλεως Φραγκφούρτης, κατ' ά την εκείθεν διάβασιν του, ό βασιλεὺς Ουμβέρτος, είνεν δι' έ. Ίταλι και οι Γερμανοί θ' άποτελέσωσι μίαν μόνην οικογένειαν. — Εν Βελιγραδίῳ εγένετο διαδήλωση του λαοῦ κατ' ά τῶν προδουτικῶν, προβάσει εις σοβαράς αταξίας, ένεκα του όποιου ό στρατός ήναγκάσθη να έμπεδῃ δια τῶν όπλων πολλοί έπληρώθησαν και έφρονέθησαν. — Ο Σαλισούρδ όμιλῶν εν τῇ Βουλῇ τῶν Δόδρων, ψηφισάθη τό περι αύθιξίας του ναυτικοῦ νομοσχέδιον, είνεν, θε ή ερήνη είνε άβεβαία, και ότι εάν μη επικειμένως, σοβαρός όμως υπάρχει κίνδυνος πάντοτε περι διασπαρῆς αύτης. — Απεργία εγένετο εις πολλά μεταλλουργικά διαμερίσματα της Αυστρίας. — Η Ίσπανική Βουλῆ δέκαφω τας συνεδριάσεις της επ' άπειρον, ένεκα ταραχῶν συμβασῶν εν αύτῇ. — Ο αύστριακός τύπος μετέργεται άπειρητικῆν γλώσσαν προς την Σερβίαν, δια τά τελευταία εν Βελιγραδίῳ γεγονότα, δι' ά σπουδαία διχνομια θησάνται μεταξυ του ύπουργείου και της άνιβασιλείας, επιρριπτόντων την εδδόνην επ' άλλῃλων. Ο φρόν

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

πρωθυπουργός Γαρασανί και εκατόν ἑτερα πρόσωπα συνέληφθησαν, ὡς ὑποκινήται τῶν ταραχῶν.— Ἡ περιγίψισσα τοῦ Μαυροβουνίου Μηλίτσα ἤρραβωνίσθη τὸν μέγαν δούκα τῆς Ρωσίας Ἡέτρον Νικολάεβιτς.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ὁ κ. Ν. Σ. Καλούτσης, ἐκ Κυθήρων, ὁ πέμψαι προσεγγικῶν εἰς τὸ ἀρχαίον τῆς ἱστορικῆς καὶ ἀρχαιολογικῆς ἐταιρείας μεγάλην συλλογὴν ἐγγράφων, ἀφορώτων τὴν ὑπόθεσιν τῶν Ἑλγινείων μαρμάρων, προσέφερεν ἐσχάτως σπουδαίαν συλλογὴν ἐγγράφων καὶ ἐντύπων, ἀναφερομένην εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑνετοκρατίας ἐν Ἑλλάδι καὶ τῶν μετέπειτα χρόνων, εἰδικώτερον δὲ εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν Κυθήρων, τῆς Κερκύρας καὶ ἐν μέρει τῆς Μάνης.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ

Ἐν Κερκύρα κατὰ τὴν θείαν Φιγαρέτο, ὅπου ἱστορεῖται ὅτι ἔκειτο ἡ ἀρχαία πόλις τῶν Φαιάκων, ἐνεργεῖται ἀρχαιολογικαὶ ἀνασκαφαί, ἐδρεύθησαν δὲ μέχρι τοῦδε ἀσκεταὶ ἀρχαιολογίται.— Ἐν Σαλαμίμιν ἐδρέθη πλάξ ἐκ κοινῶν λίθου ὕψους 1,28 καὶ πλάτους 1,08, ἐν ἣ παριστῶνται ἐν παιδίον καὶ δύο γυναῖκες, ἐξ ὧν ἡ μία κάθηται καὶ ἡ ἄλλη ἵσταται, τεινυοὶ δ' ἀμφότεραι τὰς χεῖρας πρὸς χαιρτισμόν.— Κατὰ τὰς ὑπὸ ἐταίρων τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς ἐν Δῆλῳ ἐνεργουμένης ἀνασκαφῆς ἀνευρέθησαν 5 βάσεις ἀπερωμάτων, 6 προξενικά ψηφίσματα, τεμάχια ψηφίσματος δουροτροφῶν γεγραμμένου καὶ ἄλλα τεμάχια ψηφισμάτων καὶ ἐπιγραφῶν προσέτι ἐπιγραφή ἐπὶ μαρμαροῦ ἀπαριθμοῦσα τὸν πλοῦτον τοῦ ναοῦ.

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ

Τὴν ἑσπέραν τῆς παρελθούσης Τετάρτης ὁ Ρόσος ἔδωκε τὴν τελευταίαν αὐτοῦ παράστασιν ἐν τῷ νέῳ θεάτρῳ, διδάξας τὸν « Ἀμλετ ». Ὁ Βαλεδὸς τὴν ἐπίμνητον ἀπομείμας αὐτῷ τὸν ἀργυροῦν σταυρὸν τοῦ Σιωτήρος. Ὁ Ρόσος ἀνεχώρησε γῆρας κατευθυνόμενος εἰς Ἰταλίαν.— Ἐκ τῶν ἀποσταλέντων εἰς Ρώμην πρόπλασματιῶν τοῦ ἀνδράντος τοῦ Κολοκοτρώνη, ἐνεκρίθη τὸ τοῦ ἐν Παρισίῳ Ἑλλήνος καλλιτέχου κ. Σώχου, παριστῶν τὸν στρατηγὸν ἐπιπικρῶν, καὶ φέροντα τὸ ἱστορικὸν αὐτοῦ κρῖνος.— Εἰς τὴν βασιλοπαῖδα Ἀλεξάνδρου προσήνεγκεν ὁ κ. Μ. Μελάς, ὡς ἐνθύμημα, παραπέτασμα κινήτων (paravant), οὐτις ἡ ἐξωτερικὴ ὄψις καλύπτεται διὰ καλλιτεχνικῶν παραστάσεων τῶν βασιλικῶν ἀνακτόρων Ἀθηνῶν, Ἀκελεσίας, Κερκύρας καὶ τοῦ ἐν Πειραιεὶ περιπτέρου.— Εἰς τὴν γενομένην ἐν Παρισίῳ τῇ 7 Μαΐου εἰς τὸ Τροκαδερό μουσικὴν συναυλίαν, συνηγωνίσθη-

σαν ὁ ἡμέτερος κ. Γκιζας καὶ ὁ Γάλλος κ. Φονμπόν, ἀφοπέρων δ' ἐθαυμάσθη ἡ ἑκτακτος ἐκτέλεσις καὶ τὰ ἄλλα προσόντα. Ἐτιμὰ ἀνέπτυξαν.— Ὁ ἐν Παρισίῳ παρεπιδημῶν χορηγὸς τοῦ ἐν Ἀθήναις ἐρεθισσομένου ἀνδράντος ἐκ τὸν Βόρῳ, κ. Δ. Σκυλίτσος, Στεφάνοβιχ, ἀνέθηκε τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ βραβευθέντος προπλάσματος τοῦ κ. Σώχου εἰς τὸν διδασκὸν Γάλλον καλλιτέχνην Gharrῦ ἀντὶ 80,000 φράγκων.— Ὁ ἐν Πειραιεὶ κ. Βολανάκης ἀπεπεράτωσεν εἰκόνα, ἀναρτήσαν στέλιον πλέτου κατὰ στοιχοῦς, ἐν νυκτὶ ἀποτιζομένη ὑπὸ σελήνης ἀοράτου μὲν εἰς τὰ ὄμματα τοῦ θεατοῦ, ἀλλ' ἐνοουμένης ἐν τῆς ἀγορᾶς ἀντανάκλασιν, ἥτις διακυμαίνεται λαμπροῦσα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Κ. Μ. Ὑπῆρχεν ἐν Ἀνδρῶν ἔθιμον, καθ' ὃ αἱ θυγατέρες ἐκληρονομοῦν τὴν μητρικὴν περιουσίαν, οἱ δὲ υἱοὶ τὴν πατρικὴν. Φρονούμεν, ὅτι ἂν ἰσχύη ἔτι, μόνον παρὰ τοῖς δικαστηρίοις Ἀνδρῶν θὰ εὐρητὸ δικαιοσύνη.— Μ. Ι. Α. Πάτρας. Πλησιάζοντες κατ' ὄδον σεβαστῷ ἀνδρὶ ἡ γυναίκα, ἵνα μετ' αὐτῶν διαλεχθῆτε, μετὰ ἐπὶ μικρὸν ἀσκήσει καὶ ἔπειτα καλυφθῆτε, ἔστω καὶ ἂν δὲν εἴη παρακαλέσασθαι τὸ κάμνητε. Οὕτως δὲ τοῖς διδῶτε ἐν μάθημα διακρίσεως.— Ἐκ Νήφον ὄντι.— Μ. Β., Κ. Ι. Β., Στ. Π. Ρόδου. Ἐλήθησαν. Εὐχάριστοῦμεν.— Δεσποινίδι Τ. Ὑπάρχουσι λόγοι, ἐφ' ὧν στηρίζεται ἡ γνώμη, ὅτι ὑπολειπέμεθα τῆς ἀληθοῦς χρονολογίας ἀπὸ Χριστοῦ γεννήσεως κατὰ 5—6 ἔτη, ὅπως πιθανώτατον εἶναι, ὅτι διατρέχοντες ἦν τὸ 1894 ἢ 1895 ἔτος μ. χ. . . χωρὶς ἐνοσταίη ναὺ ἀξάνηται καὶ ἡ ἡλικία ὑμῶν.— Περίεργα ἀναγράψετε. Ὁ λόγος εἶνε ὁ ἔξης: Ἀρχηγὸς τῶν στωικῶν ἦτο Ζήνων ὁ ἐκ Κιτίου πολίτης τῆς Κύπρου, ἦτο δὲ τῶσα ἑκπατῆς, ὥστε ἀπ' αὐτοῦ ἐπακράτησεν ἡ παρομίνα Ζήνωνος ἑκπατῆς.— Ὅσον ἀφορᾷ τὸ περὶ ἡμῶν, θεωροῦμεν νοσημώτερον τὸ κατωτέρω Ἰταλικὸν παίγιον, ὅπου θὰ ἦτο προτιμώτερον—καὶ δυσκολώτερον—να μεταφράσθη ἢ νὰ . . . λαμψραγωγῆσθε. Καὶ ἂν τὸ μεταφράσθη καλῶς σεῖς ἢ ἄλλοις τις, πέμψατέ το ἡμῖν.

- Un' ora il gallo ;
Due il cavallo ;
Tre il viaggiatore ;
Quattro il mercante ;
Cinque lo studente ;
Sei ogni gente ;
Sette dorme il porco ;
Otto dormo io .

— Ἄργω. Ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουδοβίκος Φί-

λιππος, διὰ διατάγματος αὐτοῦ, συγκατέταξε τὴν Ἑθνικὴν Βιβλιοθήκην τῆς Ἑλλάδος μετὰ τῆς Γαλλίας, διατάξας ὅπως πάντες οἱ Ἕλληες συγγραφεὶ στέλλων ἐν ἀντίτυπον τοῦ ἑαυτῶν συγγράμματος εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῆς Ἑλλάδος. Ἀλλὰ . . . δὲν ἐστάθη μὲν εὐτυχῆς να διατηρησῶμεν τὸ κρονόμιον τούτου ἴσως διότι ἡ Γαλλία . . . ἐφοβήθη μὴ κατακλυσθῶσιν αἱ βιβλιοθήκαι τῆς διὰ τῶν συλλογῶν . . . τῶν λυρικῶν ποιητῶν λ. χ. ἐπ' ἀνταλλαγῇ.— Μαρτίω. Εἰς τὴν Σκιάθον, κατ' ἔθιμον τοπικόν, ὁ ἀρραβῶν ἦτο—δὲν γνωρίζομεν ἂν εἶνε ἀκριβῆ— ὅσον καὶ ὁ γάμος ἱερός, καὶ δὲν ἐπιτρέπετο νὰ διαλυθῇ, ἢ κατ' ἄς καὶ ὁ γάμος περιπτώσις. Ὅπως εἴπομεν ἀνωτέρω τῇ Κρ Μ*, λέγομεν καὶ ὑμῖν: Ἀρραβωνίσθη ἐν Σκιάθῳ!

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἐξεδόθησαν

Μιχαὴλ Παλαιολόγος, δράμα εἰς πράξεις τέσσαρας, ἐπιανεὴν κατὰ τὸν Λαοσάγιον ἄνωγα τῆς 26 Μαρτίου κ. ε. καὶ Αἰ ἀπρόσπας Συναγῆρας, κωμῶδια εἰς μίαν πράξιν, ὑπὸ Φ. Γ. Δελαγράμματικα, ἱατροῦ.
Στεγουργήματα, τόμος Α', ὑπὸ Γ. Κ. Λωρσταντινίδου, ἑμφροναίου. Ἐν Ἀλεξάνδρεια.
Δεξικὸν τῆς Ἀληθινῆς Ἀρχαιολογίας μετὰ πολλῶν εἰκόνων καὶ πινακῶν, τεύχος ΙΣΤ'—ΙΖ' Ἀλγίς—Ἀθήρ νηράδος μετ' οἰκονομῆματος, ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Ρ. Παρκαβῆ. Ἐκδότης Ἀνέστης Κωνσταντινίδης.
Δεξικὸν Ἐγκυκλοπαιδικόν, ἐκδομένου ἐπιμειλεία Ν. Γ. Πολίτου. Τόμ. Α'. Φυλ. 9. Κήδευσις—Κύκλωψ. Μπαρ* καὶ Χίρστ ἐκδοται.
Τὸ παραπάνου μου μελωδία διὰ κλειδοῦμβάλου, ὑπὸ Ν. Πολοκράτους.
Ἀλεξιδόξης Ἑλληνικαὶ σκηναὶ εἰς εἰκόνας ἐπιτά, ἐκ τῆς Γαλλικῆς, ὑπὸ Γ. Ι. Δουροῦτῆ καὶ Κ. Χ. Βάμβα. Ἑλληνικὴ Βιβλιοθήκη τεύχος 19—20. Μπαρ* καὶ Χίρστ ἐκδοται.

Ἀγγέλλονται

Ἡ Σόζυγος τοῦ Κλαυδίου, δράμα τοῦ Γάλλου ἀκαδημαϊκοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά, υἱοῦ, εἰς πράξεις τρεῖς, μεταφράσις Δεωνίδου Κανελοποῦλου.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΕΙΣ ΚΟΜΜΑ ΤΕΤΡΙΧΗ ΠΕΡΙΠΟΥ 96 ΣΕΛΙΔΟΝ
ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ
Τεύχος 1—3 ἑάνος Βλέκας, Ἑλληνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Π. Καλλιγῆ.
Ποιήματα Α. Σ. Βυζαντίου (ἐν τῷ 3ῳ τεύχει).
3—5 Ὁ Κεῖνταβελόνης, κωμῶδια Μολιέρου, κατὰ τὴν ἑλληνιστὶν τοῦ Οἴκου ἡμῶν τοῦ Ἐ. Οἴκου ἡμῶν.
Ποιήματα Φ. Κοππῆ (ἐν τῷ 5ῳ τεύχει).
6 Περίληψις ἱστορίας τῆς νεοελληνικῆς φιλολογίας ὑπὸ Α. Ρ. Παρκαβῆ.
7 κ. 9 Λουίζα Μόλλερ, τραγωδία Φ. Σχίλλερου.
8 Τριετὴ τῆς ψυχῆς ὑπὸ Φουοντεσλιέν.
10 Λοιπόμενα σύγχρονα Ἑλληνικά ὑπὸ Δ. Βικέλα, Β. Χαριλάου, Δ. Καμπούρογλου, Γ. Δροσίνη, Δ. Κουρτίδου, Ι. Μ. Δαμβέρρη καὶ Α. Καρκαβίτσα.
11—13 Σιγάτης Καλοπύργου, φθογραφία ἑλληνικὴ ὑπὸ Στ. Κομμανοῦδη.
14—15 Ἀμύλεος, τραγωδία Σαικσπῆρου μεταφράσις ὑπὸ Σ. Δ. Βικέλα.
16—17 Ἄσμα τῶν Χριστογεννῶν, διήγημα ὑπὸ Κ. Δικνεῖ.
18 Κορακιστικὰ ἢ διήθησις τῆς Ρωμαϊκῆς γλώσσης, κωμῶδια. —Κορκακῆς ἀρπαγή, ποίημα, ὑπὸ Κ. Ίαν, Ρίτου.
Ἐκαστον τεύχος τιμᾶται λεπτὰ 60. Ἡ συνδρομὴ διὰ 25 (α' οὐρα) δρ. 12.
Εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἐνομοῦνται αὐτὰ αἱ τιμαὶ εἰς χίρσον
ΜΠΑΡ* ΚΑΙ ΧΙΡΣΤ
ἐκδοται ἐν Ἀθήναις.

Table with shipping schedules for routes: Πειραιεύς - Κορίνθου - Αἴγιον - Πάτρας, and Κορίνθου - Ἄργους - Ναυκλίου - Μόλων. Includes departure times and prices.

ΧΑΡΤΟΠΟΛΕΙΟΝ
ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ
Πίννας Δαδῶχου
Υδρογία Σφαίρα εἰς Ἑλληνικὴν Γλῶσσαν ἀπὸ δρ. 35—72.
Πίννας Τρικοῦνη
ΕΠΙΧΕΙΡΗΤΡΙΑ
ἐπὶ χαλοῦ χίρτρον στυγματίας.
Πίννας Δαδῶχου
ΜΕΛΑΝΗ ΜΑΥΡΗ
συμπενικνωμένη καὶ ἀναλυομένη εἰς 15 μέρη ὕδατος. Δοχεῖον ἐκ δρ. 312 δρ. 4 50
Ἀναλυομένη ἡσάλλ. 90
Πίννας Τρικοῦνη
Γραφικαὶ ΓΛΑΪ
ΚΟΜΨΟΤΕΧΝΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΣΑΒΒΑΤΟΝ EN THH ΕΒΔΟΜΑΔΙ, ΑΙ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑΙ ΤΗΣ ΡΑΙΣΑΣ THE GREAT HENRY GREVILLE

Τυπογραφεῖον Κορίνθης, ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.